

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ "ΤΥΧΙΚΟΣ"
Τ.Θ. 53 100 - 142 10 ΑΘΗΝΑ

"TYCHICUS" MAGAZINE
P.O.Box 53100, GR-14210 ATHENS

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003

No 175

Η Τελευταία Ενημέρωση της συνδρομής σας φαίνεται στην ετικέτα (π.χ. <TEN=2/02>σημαίνει ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002)
>>> ΑΝ ΕΧΕΙ ΠΕΡΑΣΕΙ ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ ΤΗΝ ΕΓΓΡΑΦΗ ΣΑΣ <<<<

Ανέκαθεν κάποιοι "χριστιανοί" ηγέτες
(σε όλα τα δόγματα)
συνηθίζουν να εκπαθαυρώνουν
όσους αμφισβητούν την αυθεντία τους...

Αυτό τους δίδαξε ο Χριστός;

ΑΝ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ ΝΑ ΕΠΙΣΤΡΑΦΕΙ
IF UNDELIVERED PLEASE RETURN

ΜΑΤΕΟΥΣ ΜΕΡΙΑΝ «Η εκταραβύρωση της Πράγας» (απόσπασμα)

**Το περιοδικό ΤΥΧΙΚΟΣ απευθύνεται μόνον
σ' αυτούς που εκτιμούν την προσφορά του.**

- T** Ανανεώστε την εγγραφή μου με τα στοιχεία της ετικέτας (όπισθεν).
T Διορθώστε τα στοιχεία μου όπως παρακάτω:

ΕΠΩΝΥΜΟ:	ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡΙΘΜΟΣ:
ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	ΠΟΛΗ:
ΧΩΡΑ:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ:

- T** Γράψτε στον πίνακα παραληπτών τον παρακάτω φίλο μου (για περισσότερα ονόματα χρησιμοποιείτε και άλλο χαρτί):

ΕΠΩΝΥΜΟ:	ΟΝΟΜΑ:
ΟΔΟΣ:	ΑΡΙΘΜΟΣ:
ΤΑΧ.ΚΩΔ.:	ΠΟΛΗ:
ΧΩΡΑ:	ΤΗΛΕΦΩΝΟ:

- T** Θέλω τα Παραρτήματα
Παρακαλούμε σημειώστε (X)
(Στέλνονται μόνο όταν κυκλοφορούν)

"ΝΕΑ & ΠΑΛΑΙΑ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

"ΕΥΤΥΧΟΣ"

☐
ΝΑΙ☐
ΟΧΙ

ΓΝΩΡΙΖΩ ΟΤΙ ΔΕΝ ΕΧΩ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ, ΟΜΩΣ ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΓΙΑ ΤΑ ΕΞΟΔΑ:

ΕΣΩΚΛΕΙΩ: _____ ΣΤΕΛΝΩ ΕΠΙΤΑΓΗ _____ ΚΑΤΕΘΕΣΑ ΣΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑ (*) _____
(*) ALPHA BANK (Λογαριασμός 137-00-2310000636)

Για περιορισμό των εξόδων, οι αποδείξεις αποστέλλονται εφόσον το ζητήσετε εδώ:

ΝΑΙ! ☐ Θέλω να μου στείλετε την απόδειξη ταχυδρομικά.

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ

___/___/200__

ΥΠΟΓΡΑΦΗ

(Είναι απαραίτητη)

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ: Το γραφείο του "Τ" διατηρεί αρχείο προσωπικών στοιχείων (διευθύνσεις, τηλ/να κ.λπ.) για την παρακολούθηση διεκπεραίωσης του περιοδικού και στατιστικούς λόγους. Τα στοιχεία αυτά δεν διατίθενται σε κανέναν άλλο. Αν για οποιοδήποτε λόγο επιθυμείτε τη διαγραφή σας, παρακαλούμε να μας το γνωρίσετε με συστημένη επιστολή σας. ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ ΚΩΣΤΕ ΚΑΙ ΣΤΕΙΛΤΕ ΟΛΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΞΕΚΟΛΛΗΣΤΕ ΤΗΝ ΕΤΙΚΕΤΑ

ΤΥΧΙΚΟΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΓΝΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ
πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη ζωή
ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΥ ΕΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΠΙΣΤΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Τ. Θ. 53 100 – 142 10 ΑΘΗΝΑ

• Εμπρός ή Πίσω;	Σελ. 4
• Δικαιοσύνη - Μια θεϊκή αρετή	Σελ. 5
• Μια δεύτερη ματιά.	Σελ. 9
📺 Γιατί τόσο κριτική; 📺 Οι μολύνσεις και η θεραπεία τους	
• Αιγύπτιοι θέλουν να μηνύσουν τους Εβραίους για κλοπή αξίας τρισεκατομμυρίων.....	Σελ. 11
• Προσευχές και Απαντήσεις	Σελ. 12
• Αμαρτωλοί κατέλαβαν τον Παράδεισο	Σελ. 18
• Ολυμπιακοί (ειδωλολατρικοί) Αγώνες	Σελ. 19
• Μαθήματα από ένα παιδικό πάθημα	Σελ. 22
• Επιείκεια – Μια παρεξηγημένη λέξη	Σελ. 24
• «ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ<;>»	Σελ. 28
📺 ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ (1) 📺 ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ (2)	
• Ποιος δημιούργησε το κακό;	Σελ. 31

...οφθαλμοῦ
ἐν οὐτῇ

ΕΤΟΣ 17 – ΤΕΥΧΟΣ 175 / ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2003

• «ΤΥΧΙΚΟΣ ο αγαπητός αδελφός και πιστός διάκονος εν Κυρίῳ» (Εφ. 6/ς/21, Κολ. 4/5/7) • Με σύνθημα «πιο βαθιά στη Βίβλο / πιο κοντά στη Ζωή» δημοσιεύει θέματα και ειδήσεις χριστιανικού ενδιαφέροντος, μακριά από στενά δογματικά πλαίσια και προκαταλήψεις • Δεν αποτελεί επίσημο ὄργανο • Δεν εκπροσωπεί ούτε υπηρετεί κάποια συγκεκριμένη εκκλησία ή οργάνωση • Δεν αντιστρατεύεται κανέναν προσωπικά • Αναδημοσίευση κειμένων του περιοδικού είναι ελεύθερη εφόσον δεν περικόπτονται ή αλλοιώνονται. Εξαιρούνται κείμενα που δημοσιεύονται στον «Τ» ύστερα από άδεια του αρχικού τους εκδότη και στα οποία υπάρχει σχετική ένδειξη • Η αναδημοσίευση κειμένων από και προς τον «Τ» με κανένα τρόπο δεν σημαίνει ταύτιση • Σε εκτέλεση της εντολής «Δωρεάν δότε» (Ματθ. 10/1/8) στέλνεται χωρίς πληρωμή σε όποιον δώσει τη διεύθυνσή του • Για προαιρετικές εισφορές εξυπηρετεί η ΤΡΑΠΕΖΑ ALPHA BANK, Λογαριασμός: 137-00-2310000636. • **Ιδιοκτήτης:** «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Μη κερδοσκοπικό θρησκευτικό ΝΠΙΔ. Αποφ. Πρωτοδικείου Αθηνών 2873/84. • **Εκδότης:** Β. Βασιλειάδης, Αργυρουπόλεως 12, Ν. Ιωνία, 210-27.73.785. • **Υπεύθ. Τυπογραφείου:** Β. Χατζηπέρης, Σόλωνος 44, Ν. Ιωνία • **Επικοινωνία :** Τ.Θ. 53100, 14210 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210-277.3785, FAX 210-279.8487 • «TYCHICUS» Bimonthly edition published by «CHRISTIAN TRUTH Non-profit Inc.» • P.O. Box 53100, GR-14210 • ATHENS, GREECE • Not to be sold – Printed in Greece •

ΟΙ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΜΑΣ ΣΤΟ INTERNET

editor@tyxikos.gr

www.tyxikos.gr

« Ας ήσθε βέβαιοι ότι θέλει σας εύρει η αμαρτία σας ! »

Εμπρός ή Πίσω;

Ποικίλες ήταν οι αντιδράσεις που εισπράξαμε με αφορμή το σχόλιο που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος με τίτλο «**Με ή χωρίς α-λυσίδες;...**» (σελ. 2940).

Το τραγικό είναι πως όλες αυτές οι αντιδράσεις –είτε θετικές είτε αρνητικές– απλά επιβεβαίωσαν την αλήθεια των όσων γράψαμε. Άλλοι επαλήθευσαν –μάλιστα κάποιος έστειλε ηλεκτρονικό μήνυμα γεμάτο από προσωπικές του διαπιστώσεις και εμπειρίες– κάποιοι διαμαρτυρήθηκαν ότι «αυτά δεν γράφονται...», και ένας αναρωτήθηκε: «Αραγε πρέπει να γίνει επανάσταση;» **Όμως κανείς δεν τόλμησε να διαψεύσει την ΘΛΙΒΕΡΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΜΑΣ !**

Και ποια ήταν η αντίδραση των πρωταγωνιστών;

Μια ακόμη αντιχριστιανική και άκρως αήθης προσωπική επίθεση, χωρίς καμιά αναφορά στα υπαρκτά προβλήματα, με την οποία απλά επιβεβαίωσαν πόσο μακριά ζουν από εκείνα που κηρύττουν και πόσο φοβούνται μήπως πέσει φως σε όσα θέλουν να κρύβουν στο σκοτάδι.

Δεν είναι πρωτόγνωρο για όποιον λέει την αλήθεια να χαρακτηρίζεται «ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ». Έκπληξη θα αποτελούσε το αντίθετο... Εμείς πάντως –“ανεπιθύμητοι” ή όχι– δεν πρόκειται να σταματήσουμε να λέμε την αλήθεια επειδή «**δεν είμεθα εκ των συρομένων οπίσω προς απώλειαν**» όπως κάποιοι άλλοι (Εβρ. 10/1/39).

Προκαλεί μεγάλη θλίψη το γεγονός, πώς άνθρωποι που επικαλούνται τον Χριστό και ομολογουμένως διέθεσαν ολόκληρη ζωή υπηρετώντας –σωστά ή λάθος είναι άλλη υπόθεση– την εκκλησία, να **έχουν χάσει εντελώς το αίσθημα της ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ.**

Αυτό το τεύχος ασχολείται με τούτο το σοβαρό ζήτημα της δικαιοσύνης, που πρέπει να χαρακτηρίζει τους πιστούς του Χριστού και τις σχέσεις τόσο μεταξύ τους όσο και με τον υπόλοιπο κόσμο. Ελπίζουμε ότι η επιλογή αυτή θα οφελήσει τους φιλαλήθεις αναγνώστες μας. ☛

«...ορθοτομούντα τον λόγον της αληθείας»

Δικαιοσύνη - Μια θεική αρετή

Λέγοντας «δικαιοσύνη» δεν αναφερόμαστε βέβαια στην “δικαιοσύνη” των δικηγόρων και ποικίλων “δικολάβων”, σύμφωνα με τους οποίους πάντα το δίκιο είναι με το μέρος του “πελάτη” τους. Αν τούτη μπορεί να λέγεται “δικαιοσύνη” ή όχι είναι μια άλλη ιστορία, που δεν αφορά αυτές τις σελίδες. Εδώ ενδιαφερόμαστε για την ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ όπως αυτή αποκαλύπτεται στις σελίδες των Αγίων Γραφών.

Θεμελιώδης ιδιότητα του Θεού της Αγίας Γραφής είναι η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ. Αν και στο βιβλικό κείμενο ο πρώτος που παρουσιάζεται να ομολογεί τούτη την αλήθεια είναι ο Φαραώ, που παραδέχτηκε ότι «ο Κύριος είναι δίκαιος» (Εξοδ. 9/θ/27), στην πραγματικότητα η αντίληψη αυτή υπάρχει βαθιά στην καρδιά των πιστών του Θεού από την αρχή, αφού ήδη ο Νώε επαινείται από τον Θεό διότι ήτο «άνθρωπος δίκαιος, τέλειος μεταξύ των συγχρόνων αυτού» (Γεν. 6/ς/9) και ο Αβραάμ θεωρεί δεδομένο ότι «ο κρίνων πάσαν την γην [εννοείται δικαίως] δεν θέλει κάμει κρίσιν;» (Γεν. 18/ιη/25). Αλλά και ο Μωυσής στο Δευτερονόμιο ψάλλει: «Απόδοτε μεγαλωσύνην εις τον Θεόν ημών. Αυτός είναι ο Βράχος, τα έργα αυτού είναι τέλεια· διότι πάσαι αι οδοί αυτού είναι κρίσις· Θεός πιστός, και δεν υπάρχει αδικία εν αυτώ· δίκαιος και ευθύς είναι αυτός» (Ψαλμ. 32/λβ/3-4).

Αλλά ο Θεός δεν αρκείται μόνο στο να είναι Εκείνος δίκαιος. Θέλει το ίδιο να συμβαίνει και με τους λατρευτές Του, τον λαό Του. Έτσι βλέπουμε τον Θεό να εμπιστεύεται τον Αβραάμ, επειδή «θέλει διατάξει προς τους υιούς αυτού, και προς τον οίκον αυτού, μεθ' εαυτόν και θέλουσιν φυλάξει την οδόν του Κυρίου, διά να πράττωσι δικαιοσύνην και κρίσιν», γεγονός που θα επέτρεπε στον Θεό «να επιφέρη επί τον Αβραάμ τα όσα ελάλησε προς αυτόν» (Γεν. 18/ιη/19).

Η αρετή που κάνει ένα πρόσωπο να είναι δίκαιο είναι η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, δηλαδή η έμπρακτη προσαρμογή του ανθρώπου στο δίκαιο χαρακτήρα του Θεού.

Από τα παλαιά χρόνια ο Δαβίδ αναγνωρίζει και θεωρεί την δικαιοσύνη αναγκαίο στοιχείο του πιστού, γι' αυτό και γράφει: «Κύριε, τις θέλει κατοικήσει εν τη σκηνή σου; τις θέλει κατοικήσει εν τω όρει τω αγίω σου; Ο περιπατών εν ακεραιότητι, και εργαζόμενος ΔΙΚΑΙΟ-

**«Εάν μη περισσεύση η δικαιοσύνη σας
πλειότερον της των γραμματέων και
Φαρισαίων, δεν θέλετε εισέλθει εις την
βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 5/ε/20)**

ΣΥΝΗΝ, και λαλὼν ἀλήθειαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ» (Ψαλμ. 1/α/1-2). Καὶ στὸν Ψαλμὸ 106 διαβάζουμε: «**Μακάριοι οἱ φυλάττοντες κρίσιν, οἱ πράττοντες δικαιοσύνην ἐν παντί καιρῷ**» (εδ. 3). Καὶ τούτῃ τὴν ἀλήθειαν θὰ τὴν βρούμε ξανά στὸ κλείσιμο τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπου ὁ ἀπόστολος Πέτρος διαβεβαιώνει πὼς οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοὶ πρόκειται «**κατὰ τὴν υπόσχεσιν αὐτοῦ**» νὰ κληρονομήσουν νέους οὐρανοὺς καὶ νέα γῆ, «**ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ**» (Β΄ Πέτρ. 3/γ/13).

Οταν γιὰ πρώτη φορὰ διαβάσαμε τὸ Εὐαγγέλιο, βρήκαμε ἐκεῖ τὸν Χριστό νὰ διακηρύττει: «**Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην· διότι αὐτοὶ θέλουσι χορτασθῆ**» (Ματθ. 5/ε/6). Ἀκόμῃ μάθαμε ὅτι «**ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι βρώσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ· ἐπειδὴ ὁ δουλεύων ἐν τούτοις τὸν Χριστόν, εὐαρεστεί ἐἰς τὸν Θεόν, καὶ εὐδοκίμει παρά τοις ἀνθρώποις**» (Ρωμ. 14/ιδ/1719). Καὶ διδάχθῃκαμε τὸ «**Μὴ ὁμοζυγεῖτε με τοὺς ἀπίστους· διότι τίνα μετοχὴν ἔχει ἡ δικαιοσύνη με τὴν ἀνομίαν; τίνα δὲ κοινωσίαν τὸ φῶς πρὸς τὸ σκότος;**» (Β΄ Κορ. 6/ς/14).

Ἡ δικαιοσύνη παντοῦ προβάλλεται

ὡς ἀπαραίτητη ἀρετὴ που πρέπει νὰ χαρακτηρίζει τοὺς πιστοὺς. Ὁ Παῦλος ὅταν περιγράφει τὴν πανοπλίᾳ τοῦ πιστοῦ, μαζί με τὴν περικεφαλαίᾳ τῆς σωτηρίας ἢ τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, προτρέπει: «**σταθῆτε λοιπὸν περιεζωσμένοι τὴν ὀσφύν σας με ἀλήθειαν, καὶ ἐνδεδυμένοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης**» (Εφεσ. 6/ς/14).

Μάλιστα ὁ Πέτρος, ἐξηγώντας τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο θυσιάστηκε ὁ Χριστός, βεβαιώνει ὅτι Εκείνος «**τας ἀμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἐβάστασεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ξύλου, διὰ νὰ ζήσωμεν ἐν τῇ δικαιοσύνῃ ἀποθανόντες κατὰ τας ἀμαρτίας**» (Α΄ Πέτρ. 2/β/24);

Με ἄλλα λόγια ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ ξεκινᾷ ἀπὸ μιὰ δίψα γιὰ δικαιοσύνη, συνεχίζει με μιὰ πορεία ζωῆς ἐν δικαιοσύνῃ, καὶ καταλήγει σὲ νέα κατάσταση πραγμάτων ὅπου βασιλεύει ἡ δικαιοσύνη.

Ετσι πιστέψαμε πὼς μέσα στὴν **ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**, οἱ πιστοὶ θὰ πρέπει νὰ διακρίνονται ἀπὸ τὴν θεία ἀρετὴ τῆς δικαιοσύνης. Επιτέλους, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Ἰησοῦς δήλωσε στους μαθητὲς Του –καὶ δι’ αὐτῶν σ’ ἐμᾶς– ὅτι «**εάν μη περισσεύση ἡ δικαιοσύνη σας πλειότερον τῆς των γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δὲν θέλετε εἰσελθεῖ ἐἰς**

Η ζωή του Χριστιανού ξεκινάει από μια **δίψα για δικαιοσύνη**, συνεχίζει σε μια πορεία **ζωής εν δικαιοσύνη**, και καταλήγει σε ένα νέο κόσμο όπου **βασιλεύει η δικαιοσύνη**.

την βασιλείαν των ουρανών» (Ματθ. 5/ε/20).

Είναι απορίας άξιο, λοιπόν, πώς άνθρωποι που μελετούν τις Άγιες Γραφές δεν έχουν καταλάβει τούτη τη μεγάλη αλήθεια και σχεδόν καθόλου δεν ενδιαφέρονται να ζουν με τρόπο δίκαιο στις σχέσεις τους.

Υπάρχει βέβαια μια “θεολογική” δικαιολογία αυτής της πλάνης, επειδή πολλοί υπερτονίζουν το γεγονός ότι ο πιστός δικαιώνεται χάρι στον Χριστό, όμως αυτό σε τίποτα δεν αλλάζει την υποχρέωσή μας να ζούμε ως τέκνα Θεού! Δεν είναι αλήθεια πως η σωτήρια χάρι του Θεού, που φανερώθηκε σε όλους τους ανθρώπους, μας διδάσκει «**να αρνηθώμεν την ασέβειαν και τας κοσμικὰς επιθυμίας, και να ζήσωμεν σωφρόνως και δικάως και ευσεβώς εν τῷ παρόντι αἰώνι, προσμένοντες την μακαρίαν ἐλπίδα, και ἐπιφάνειαν της δόξης του μεγάλου Θεού και Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**» (Τίτ. 2/β/11-13);

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η ανθρώπινη ατέλεια ποτέ δε θα μας συστήσει ενώπιον του Θεού «**ἐξ ἔργων δικαιοσύνης, τα οποία ἐπράξαμεν ἡμεῖς**», ωστόσο η πρόσκληση και εντολή για τη ζωή μας είναι: «**Παραστήσατε εαυτοὺς εἰς τὸν Θεόν ὡς ζώντας ἐκ νε-**

κρών, και τα μέλη σας ὅπλα δικαιοσύνης εἰς τὸν Θεόν» (Ρωμ. 6/ς/13).

Και αν, βέβαια, τα παραπάνω ισχύουν για τους απλούς πιστούς, πόσο περισσότερο θα πρέπει να ισχύουν για εκείνους που θέλουν να λέγονται “πνευματικοί ηγέτες”, ώστε να είναι ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΕΣ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ!

Στην Επιστολή του Παύλου προς τον Τίτο διαβάζουμε: «**Πρέπει ο επίσκοπος να ἴναι ἀνέγκλητος, ὡς οἰκονόμος Θεοῦ· μη αὐθάδης, μη οργίλος, μη μέθυσος, μη πλήκτης, μη αἰσχροκερδής· ἀλλὰ φιλόξενος, φιλάγαθος, σώφρων, δίκαιος, ὁσίος, ἐγκρατής· προσκεκολλημένος εἰς τὸν πιστὸν λόγον της διδασκαλίας, διὰ να ἴναι δυνατός και να προτρέπη διὰ της υγιαινούσης διδασκαλίας, και να ἐξελέγχη τους ἀντιλέγοντας**» (Τίτ. 1/α/7-9).

Ατυχώς, όμως, η ιδανική αυτή εικόνα, που τόσο διψάει και λαχταρά η λυτρωμένη ψυχή, σπανίζει πια στους εκκλησιαστικούς κύκλους και ιδιαίτερα μεταξύ εκείνων που ηγούνται, παρ’ όλο που, όπως τους αρέσει να λένε, κατέχουν τις θέσεις τους επειδή δήθεν βρίσκονται “σε πνευματική υπεροχή” (sic).

Δυστυχώς δεν είναι ο τόπος ή το καθεστώς αλλά η καρδιά του καθενός αν-

θρώπου όπου εκδηλώνονται οι θείες αρετές. Κλασικό παράδειγμα από την βιβλική ιστορία προβάλλει η Ιερουσαλήμ, η πόλη που θα έπρεπε να είναι η δόξα και φήμη του Θεού, και η οποία έγινε ντροπή και καταισχύνη. Έτσι ο προφήτης Σοφονίας όχι μόνο παραδέχεται το κατάντημα της θρησκευτικής εκπροσώπησης της εποχής του, επίσης ομολογεί ότι η διαφθορά της ήταν τόση ώστε πλέον **«ο διεφθαρμένος δεν γνωρίζει αισχύνην»**. Αντίθετα όμως από το ανθρώπινο κατάντημα, **«ο Κύριος είναι δικαίος εν μέσω αυτής· δεν θέλει κάμει αδικίαν· κατά πάσαν πρωΐαν φέρει την κρίσιν αυτού εις φως»** (Σοφ. 3/γ/5).

Τούτη η άσχημη κατάσταση, δυστυχώς, δεν έπαψε να υπάρχει ανά τους αιώνες ούτε στο χριστιανικό κατεστημένο, με όποια μορφή κι αν αυτό διαμορφώθηκε (είτε ως κλήρος είτε ως διοικήσεις σωμάτων λαϊκών).

Δυστυχώς, εκείνα από τα έργα της σαρκός που είναι “πανταχού παρόντα” ανάμεσα στους εκκλησιαστικούς κύκλους, δεν είναι «μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία», αλλά **«έχθραι, έριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι»** (Γαλ. 5/ε/19-21). Από τούτα τα τελευταία μεγάλη υπάρχει παραγωγή, με αποτέλεσμα ο λαός του Θεού να πάσχει όχι τόσο από εξωτερικούς κινδύνους αλλά από ανθρώπους **«επισκοπούντες αναγκαστικώς, αισχροκερδώς, κατακυριεύοντες την κληρο-**

νομίαν του Θεού» (Α΄ Πέτρ. 5/ε/2-3). Και είναι άξιο μεγάλης περιέργειας, πώς οι άνθρωποι αυτοί παραβλέπουν την προειδοποίηση της Αγίας Γραφής, **«ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει»** (Γαλ. 5/ε/21).

Και όλα αυτά αντίθετα από όσα προσπάζει γι’ αυτούς ο Θεός, ότι δηλαδή ανάμεσα στις άλλες αρετές του ο επίσκοπος πρέπει **«να ήναι άμεμπτος (...) ουχί αισχροκερδής· αλλ’ επιεικής[*], άμαχος, αφιλάργυρος»** (Α΄ Τιμ. 3/γ/1-7).

Κάποιος ρώτησε κατά πόσον με όσα γράφονται σ’ αυτό το περιοδικό σκανδαλίζονται οι πιστοί;

Η πεποίθηση και απάντησή μας είναι ότι **η αλήθεια ποτέ δεν έβλαψε κανέναν, σίγουρα ούτε η δικαιοσύνη.**

Αν τώρα κάποιοι έχουν λόγους να ενοχλούνται ή και να φοβούνται, οι λόγοι αυτοί αναμφίβολα ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ και ασφαλώς καμία ανάμιξη δεν έχει ο Χριστός με τα καμώματά τους, ακόμη και αν γίνονται “στο όνομά Του”.

Αν ως “δούλοι πονηροί” διαλέγουν **«να δέρουν τους συνδούλους, να τρώγουν δε και να πίνουν»** (Ματθ. 24/κδ/49), σίγουρα αυτό δεν περνά απαρατήρητο από τα άγια μάτια Του, και βέβαια δεν θα μείνει για πάντα χωρίς συνέπειες.

[*] Για τη σημασία των όρων “επιείκεια” και “επιεικής” βλέπε μελέτη στη σελίδα 2988 αυτού του τεύχους.

Μια δεύτερη ματιά

Συχνά διαβάζουμε βιαστικά και μερικές φορές προσπερνούμε χωρίς την δέουσα προσοχή σημεία που κανονικά θα έπρεπε να κεντρίσουν το ενδιαφέρον και ν' απασχολήσουν τη σκέψη μας. Από την άλλη μεριά μια "δεύτερη ματιά" είναι συχνά απαραίτητη για να ξεφύγουμε από προκαταλήψεις για κάποιο θέμα, που ενστικτωδώς μας ωθούν ν' "αρνηθούμε" ν' ακούσουμε μια αντίθετη άποψη. Αλλά και οι συγγραφείς αισθάνονται κάποτε την ανάγκη να προσθέσουν "μια επιπλέον πινελιά" στο δημοσιευμένο κείμενό τους. Τούτη η σελίδα –που ελπίζουμε να παρουσιάζεται τακτικά στον «ΤΥΧΙΚΟ»– σκοπεύει να καλύψει τέτοιες ανάγκες. Αν οι αγαπητοί αναγνώστες έχουν κάτι να πουν ή να προσθέσουν σχετικά με τα δημοσιεύματά μας, καλούνται να αξιοποιήσουν την ευκαιρία.

• Γιατί τόση κριτική;

Αυτό ρώτησαν κάποιοι καλοί αναγνώστες του «Τ», εκφράζοντας την απορία τους για ορισμένα καυστικά σχόλια του προηγούμενου τεύχους. Το ερώτημα ήταν αναμενόμενο καθώς οι περισσότεροι αρέσκονται να ακούν μόνο επαίνους και "καλά λόγια". Από την άλλη πλευρά η πληροφόρηση για κάτι κακό δημιουργεί ηθική συνυπευθυνότητα που λίγοι είναι πρόθυμοι να αναγνωρίσουν και να αναλάβουν...

Αλλά είναι αυτό σωστό; Είναι καλό και ταιριαστό για τους χριστιανούς να κολακεύουν ο ένας τον άλλον, σκεπάζοντας τις αρνητικές καταστάσεις και αφήνοντας το κακό να απλώνεται και να διαβρώνει όλο και περισσότερο το λαό του Κυρίου;

Αφού πρώτα θυμηθούμε την προτροπή του Παροιμιαστή: «**Ας σε επαινέ αλλος, και μη το στόμα σου ξένος, και μη τα χείλη σου**» (Παρ. 27/κζ/2), θα επικαλεστούμε και τη συμβουλή από το ίδιο βιβλίο που λέει: «**Άνοιγε το στόμα σου, κρίνε δικαίως, και υ-**

περασπίζου τον πτωχόν και τον ενδεή» (Παρ. 31/λα/9).

«**Όστις μισεί έλεγχον, είναι άφρων**», λέει ο ιερός συγγραφέας των Παροιμιών (13/ιγ/1) και διαβεβαιώνει ότι «**Το ωτίον, το οποίον ακούει τον έλεγχον της ζωής, διατρίβει μεταξύ των σοφών. Όστις απωθεί την διδασκαλίαν, αποστρέφεται την ψυχήν αυτού· αλλ' όστις ακούει τον έλεγχον, αποκτά σύνεσιν**» (15/ιε/31).

Είναι ενδιαφέρον που τούτο το αρχαίο σύγγραμμα των Αγίων Γραφών, γεμάτο όχι με δογματικές έννοιες αλλά με πρακτική ουσία πολύτιμη για την καθημερινή μας ζωή, αναφέρεται τόσο συχνά στον έλεγχο και την κρίση.

Ο νεαρός και λιγόλογος φίλος του Ιώβ Ελιού, πριν πει περισσότερα, δήλωσε με σοβαρότητα: «**Μη γένοιτο να γείνω προσωπολήπτης, μηδέ να κολακεύσω άνθρωπον. Διότι δεν εξεύρω να κολακεύω**» (Ιώβ 31/λα/21-22), δυστυχώς όμως οι άνθρωποι α-

νέκαθεν αγαπούν μάλλον τους κόλακες και τούτο προς καταστροφή τους.

Αλλά δεν χρειάζεται ιδιαίτερη ικανότητα για να καταλάβει κανείς πόσο πολύτιμη είναι η καλόπιστη κριτική και είναι ενδιαφέρον που κοσμικοί άνθρωποι ξεπερνούν μερικές φορές τον τρόπο που σκέπτονται εκείνοι που καυχώνται για την πνευματική τους "υπεροχή". Το αναγνώρισε αυτό και ο Κύριος Ιησούς όταν είπε ότι «οι υιοί του αιώνος τούτου είναι φρονιμότεροι εις την εαυτών γενεάν, παρά τους υιούς του φωτός» (Λουκ. 16/15/8).

Ένα όμορφο τέτοιο παράδειγμα λάβαμε από αγαπητή αναγνώστρια, και αφορά συνέντευξη μεγάλης ηθοποιού, από την οποία παραθέτουμε πιο κάτω κάποια αποσπάσματα, με την ελπίδα ότι θα τα προσέξουν οι "παραπονούμενοι" αναγνώστες μας:

«Μπορεί η κριτική να μην έχει πάντα δίκιο. Ξέρε όμως τούτο: Περισσότερο ωφελήθηκα από τις κακές κριτικές παρά από τις καλές. Αν σου γράψουν "έξοχη", "άφθαστη", "υπέροχη", θα ευχαριστηθείς, θα φουσκώσεις σαν τη γαλοπούλα. Κι ύστερα, ποιο το κέρδος; (...) Ενώ μια κριτική που θα σου πει τα ελαττώματά σου είναι κάτι το σωτήριο. Η κριτική είναι σαν τη γελοιογραφία. Σου επισημαίνει τα ελαττώματά σου, μεγεθύνοντάς τα. (...) Εσύ όμως πρέπει να σταθείς και να ρωτήσεις: Τι λαβή δίνω εγώ της κριτικής για να φτάσει σ' αυτή τη μεγέθυνση, σ' αυτή την υπερβολή; Κι εγώ στάθηκα και ρώτησα... (...) [*]

[*] «Μαρίνα Κοτοπούλη- Βιογραφικό Corpus», Εκδ. Δωρικός, Αθήνα 1996.

• Οι μολύνσεις και η θεραπεία τους

Γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος πόσο επωφελής ήταν η τακτική της άμεσης και ριζικής αντιμετώπισης της μόλυνσης από τον ιό του SARS. Στο διάστημα που ακολούθησε διαβάσαμε σε ξένο περιοδικό πώς η Εκκλησία κατά το μεσαίωνα –παρά τα άλλα κακά που της καταμαρτυρούνται– βοήθησε την ανθρωπότητα εφαρμόζοντας κάποιες από τις υγειονομικές οδηγίες της Παλαιάς Διαθήκης. Μεταφράζουμε για τους αναγνώστες μας:

«Το Μεσαίωνα δύο από τις χειρότερες πληγές που χτύπησαν την Ευρώπη ήταν ο Μαύρος Θάνατος και η λέπρα. Το ένα τρίτο όλων των Ευρωπαίων πέθαναν κατά το 14ο αιώνα εξαιτίας τους.

Ο Δρ George Rosen, Καθηγητής Δημόσιας Υγείας στο Πανεπιστήμιο της Columbia, έγραψε για τη φρίκη αυτών

των δύο πληγών: "Η λέπρα αποτέλεσε την αρρώστια που έριξε τη σκιά της πάνω στην καθημερινή ζωή της μεσαιωνικής ανθρωπότητας. Ο φόβος όλων των άλλων ασθενειών μαζί, δύσκολα μπορεί να συγκριθεί με τη φρίκη που απλώθηκε από τη λέπρα. Ούτε ακόμη ο Μαύρος Θάνατος στο 14ο αιώνα ούτε η εμφάνιση της σύφιλης προς το τέλος του 15ου αιώνα δεν προκάλεσαν παρόμοια κατάσταση τρόμου." (History of Public Health, 1958, σελ. 62).

Οι γιατροί δοκίμασαν τα πάντα, όμως απέτυχαν να ελέγξουν αυτές τις φοβερές ασθένειες. Μερικοί γιατροί πίστευαν πως ήταν αποτέλεσμα επειδή ο ασθενής έφαγε καυτή τροφή, σκόρδο ή άρρωστο χοιρινό. Άλλοι πίστεψαν πως ήταν αποτέλεσμα μιας κακής επιρροής των πλανητών.

Πώς μπόρεσαν να σταματήσουν αυτές οι πληγές; "Η εκκλησία ανέλαβε την πρωτοβουλία", προσθέτει ο Δρ Rosen, "καθώς οι γιατροί δεν είχαν τίποτε να προσφέρουν. Η εκκλησία πήρε σαν βασική αρχή της την σκέψη της μόλυνσης όπως περιγράφεται στην Παλαιά Διαθήκη. Αυτή η ιδέα και οι πρακτικές της συνέπειες περιγράφονται με μεγάλη σαφήνεια στο βιβλίο του Λευιτικού. Από τη στιγμή που είχε εγκατασταθεί η κατάσταση της λέπρας, ο ασθενής έπρεπε να απομονωθεί και να αποκλειστεί από την κοινότητα. ...Αυτό αποτέλεσε το πρώτο μεγάλο βήμα στη μεθοδική εκρίζωση αυτής της ασθένειας" (σ. 63).

Βλέποντας τα θετικά αποτελέσματα πάνω στη λέπρα, οι χώρες της Ευρώπης χρησιμοποίησαν το ίδιο σύστημα για να πολεμήσουν τον Μαύρο Θάνατο –γνωστό σήμερα ως βουβωνική πανώλη– και μπόρεσαν να αναχαιτίσουν την ασθένεια. Εκατομμύρια ζωές σώθηκαν έτσι εφαρμό-

ζοντας τη βιβλική εντολή του Λευιτικού 13/ιγ/45-46).»

[*] Περιοδικό «The Good News», July-August 2003, p. 10.

Ωστόσο, δύσκολα ο σύγχρονος άνθρωπος είναι πρόθυμος να συμβουλευθεί και ν' ακολουθήσει την εμπειρία του παρελθόντος. Η κριτική είναι το ίδιο ανεπιθύμητη σε πολλούς ανθρώπους όπως και η ανόητη τάση άλλων να πάνε στον γιατρό από φόβο μήπως διαγνώσει ότι πάσχουν από κάποια σοβαρή αρρώστια. Αλλά τον θάνατο τον φέρνει η αρρώστια και όχι η διάγνωση του γιατρού. Αντίθετα η δεύτερη μπορεί ν' αποβεί σωτήρια, όπως και η κριτική που γίνεται με ενδιαφέρον και χριστιανική αγάπη.

Στο χέρι μας είναι να διαλέξουμε ποιο από τα δύο θέλουμε. Διάγνωση/κριτική και θεραπεία ή μήπως αποσιώπηση/κολάκια και θάνατος; Ύστερα όμως δεν πρέπει να παραπονοιάμαστε ούτε να τα βάζουμε με τον Θεό ή την κακή εποχή στην οποία ζούμε... **T**

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΗΝΥΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ ΓΙΑ ΚΛΟΠΗ ΑΞΙΑΣ ΤΡΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ...

Η ΕΙΔΗΣΗ: Στις 9-8-03 η αιγυπτιακή εφημερίδα «*Al-Ahram Al-Arabi*» παρουσίασε συνέντευξη του Δρ Nabil Hilmi, κοσμήτορα της Νομικής Σχολής στο Παν/μιο Al-Zaqaziq που, μαζί με μια ομάδα Αιγυπτίων που ζουν στην Ελβετία, προετοιμάζει δίκη ενάντια στους Εβραίους του κόσμου. Σύμφωνα με αυτόν, η Βίβλος βεβαιώνει ότι οι Εβραίοι αφαίρεσαν χρυσό, κοσμήματα, μαγαιρικά σκεύη και ρούχα αξίας τρισεκατομμυρίων κατά την έξοδό τους από την Αίγυπτο (Έξοδ. 3/γ/21-22). Ως λύση συμβιβασμού προτείνεται να ξεπληρωθεί η αξία των κλεμμένων αγαθών σε μια περίοδο 1.000 ετών.

ΤΑ ΣΧΟΛΙΑ ΜΑΣ: (1) Με την πράξη αυτή οι Αιγύπτιοι Μουσουλμάνοι αναγνωρίζουν την ιστορική αλήθεια της διήγησης της Εξόδου. (2) Εάν οι Αιγύπτιοι ζητούν αποζημίωση για το χρυσό που αφαιρέθηκε κατά την Έξοδο, προφανώς και οι Ισραηλίτες δικαιούνται μισθούς για την εργασία των προγόνων τους που εργάστηκαν εκεί ως σκλάβοι σχεδόν 400 χρόνια...

Προσευχές και Απαντήσεις

Ο Ιάκωβος γράφει ότι «πολύ ισχύει η δέησις του δικαίου ενθέρμως γενομένη» και σαν παράδειγμα φέρνει τον προφήτη Ηλία που, αν και ήταν «άνθρωπος ομοιοπαθής με ημάς», ωστόσο «προσηυχήθη ενθέρμως να μη βρέξη· και δεν έβρεξεν επί της γης έτη τρία και μήνας εξ· και πάλιν προσηυχήθη, και ο ουρανός έδωκε βροχήν, και η γη εβλάστησε τον καρπόν αυτής» (Ιακ. 5/ε/16-18).

Ακολουθώντας την προτροπή του Ιάκωβου, όπως όμως την καταλαβαίνουν οι ίδιοι, πολλοί χριστιανοί ΖΗΛΟΥΝ αυτή την ικανότητα του Ηλία και επιζητούν να κάνουν το ίδιο.

Αλλά προκύπτουν μερικά ερωτήματα, που ΑΞΙΖΕΙ πάντα να έχουμε υπόψη μας: **(1)** Παίρνουν απάντηση όλες οι προσευχές των πιστών ανθρώπων; **(2)** Μια “αρνητική απάντηση” δεν είναι καλή απάντηση; **(3)** Όσοι δεν πήραν “θετική απάντηση” στις προσευχές τους δεν είναι πιστοί; **(4)** Εκείνοι που πήραν “θετική απάντηση” ήταν καλύτεροι χριστιανοί;

Δίνονται διάφορες απαντήσεις, στη συνέχεια θα εξετάσουμε να δούμε αν και κατά πόσον όλες αυτές είναι ΟΡΘΕΣ και ΒΙΒΛΙΚΕΣ.

1. Παίρνουν απάντηση όλες οι προσευχές των πιστών ανθρώπων;

Αν θέλουμε να είμαστε ειλικρινείς, θα πρέπει να ομολογήσουμε πως στην πραγματικότητα τις περισσότερες φορές οι απαντήσεις που παίρνουμε δεν είναι θετικές. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι εμείς οι άνθρωποι είμαστε έτοιμοι να ζητάμε από τον Θεό ΚΑΘΕ ΛΕΠΤΟ και ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ της ζωής, ακόμη και για τα πιο επουσιώδη θέματα. Ας δούμε δύο παραδείγματα:

(α) Είσαι στη στάση του λεωφορείου και παρακαλās: “Κύριε, ας έρθει αμέσως το λεωφορείο επειδή είμαι κουρασμένος”, όμως το λεωφορείο ΔΕΝ ΕΡΧΕΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ, παρόλο που εσύ προσευχήθηκες. (β) Άλλη φορά όμως έχεις αργήσει να πας στον προορισμό σου και παρακαλās: “Κύριε ας καθυστερήσει το λεωφορείο για να προλάβω...”, όμως το λεωφορείο ΠΕΡΝΑΕΙ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ παρόλο που εσύ προσευχήθηκες, και αναγκάζεσαι να περιμένεις το επόμενο... (Κάποιες φορές βέβαια συμπίπτει το δρομολόγιο να ταιριάζει με την επιθυμία σου, και τότε κάποιοι μιλούν για “απάντηση” στην προσευχή τους.)

Στο παράδειγμα αυτό, θα άξιζε ίσως να ρωτήσουμε τι θα έπρεπε να συμβεί αν ο Θεός είχε να απαντήσει σε δύο πι-

στούς που ενδιαφέρονται ταυτόχρονα για το ίδιο λεωφορείο, ο ένας όμως “βιάζεται” ενώ ο άλλος θέλει “να καθυστερήσει”; Ποιον από τους δύο θα έπρεπε να ικανοποιήσει ο Θεός;

Εμείς βέβαια, επειδή σκεπτόμαστε εγωκεντρικά, θα προτιμούσαμε να απαντήσει στη ΔΙΚΗ ΜΑΣ προσευχή. Θα ήταν όμως καλύτερο αν είμασταν πρόθυμοι να αναγνωρίσουμε ότι ο Θεός ΞΕΡΕΙ ΚΑΛΥΤΕΡΑ! Και επιπλέον να μάθουμε ότι ο Θεός δεν μας έδωσε το δώρο της προσευχής ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΙΚΡΟΤΗΤΕΣ ΜΑΣ!

2. Μια “αρνητική απάντηση” δεν είναι καλή;

ΚΑΛΗ απάντηση– στις προσευχές μας δεν είναι εκείνο που εμείς έχουμε διαλέξει αλλά ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ αποφασίσει για μας ο Θεός. Το αν ΜΑΣ ΑΓΑΠΑ ή ΔΕΝ ΜΑΣ ΑΓΑΠΑ ο Θεός, δεν εξαρτάται από το θετικό ή αρνητικό της απάντησης που θα λάβουμε, όπως δυστυχώς νομίζουν μερικοί.

Σαν καλός Πατέρας, ο Θεός δεν συνηθίζει ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΧΑΤΙΡΙΑ... Συνεπώς, οι απαντήσεις που θα αποφασίσει να μας δώσει, είναι πάντα ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΚΑΝΟΝΕΣ και στα πλαίσια της δικής Του ΠΑΝΣΟΦΙΑΣ και ΠΑΝΤΟΓΝΩΣΙΑΣ. Επιπλέον, και το κυριότερο, δεν αποβλέπουν ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ αλλά στο ΑΙΩΝΙΟ συμφέρον μας.

Ας θυμηθούμε εδώ την ιστορία του Παύλου, ο οποίος, για τον σκόλοπα που τον βασάνιζε, γράφει: «**τρεις παρεκάλεσα τον Κύριον, διά να απομακρυνθή απ’ εμού· και μοι είπεν, Αρκεί εις σε η χάρις μου· διότι η δύναμίς μου εν αδυναμία δεικνύεται τελεία. Με άκραν λοιπόν ευχαρίστησιν θέλω καυχηθή μάλλον εις τας αδυναμίας μου, διά να κατοικήση εν εμοί η δύναμις του Χρι-**

στού» (Β΄ Κορ. 12/ιβ/8-9).

Στα παραπάνω λόγια του ο Παύλος δεν εκφράζει κανένα παράπονο επειδή ο Θεός ΑΡΝΗΘΗΚΕ να ικανοποιήσει το αίτημά του. Μάλιστα, αντί να μουρμουρίζει, αποδέχεται αυτή τη βουλή του Κυρίου ως αφορμή ΚΑΥΧΗΣΗΣ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗΣ, και τούτο όχι χωρίς λόγο αλλά επειδή με αυτό τον τρόπο **θα κατοικούσε μέσα του η δύναμη του Χριστού**, κάτι στο οποίο ο Παύλος αναγνωρίζει μεγαλύτερη αξία και σημασία παρά την όποια “θεραπεία” ή “απαλλαγή”.

3. Όσοι δεν πήραν “θετική απάντηση” δεν είναι πιστοί;

Συνεχίζοντας με το παράδειγμα του Παύλου, θα ήταν ανόητο αν λέγαμε ότι ο Απόστολος του Χριστού δεν πήρε εκείνο που ζήτησε επειδή τάχα ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΙΣΤΟΣ ή έστω “αρκετά” πιστός... Μάλλον είναι δικαιότερο αν πούμε ότι ο Παύλος, επειδή όντως ΗΤΑΝ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΠΙΣΤΟΣ γι’ αυτό και ΑΠΟΔΕΧΤΗΚΕ την εκλογή του Θεού.

Σε τελευταία ανάλυση, πιστός δεν είναι εκείνος που του γίνονται τα χατίρια αλλά εκείνος που –όπως ο Ιώβ– μπορεί να λέει: «**Και αν με θανατόνει, εγώ θέλω ελπίζει εις αυτόν**» (Ιώβ 13/ιγ/15).

Πίστη δεν είναι το μαγικό ραβδί που μάς δίνει Ο,ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ, αλλά η δύναμη που μάς ικανώνει να ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΜΑΣΤΕ εκείνο που ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ο Θεός!

4. Όσοι πήραν “θετική απάντηση” ήταν καλύτεροι χριστιανοί;

Δεν υπάρχει καμία σύνδεση. Υπήρξαν άνθρωποι –και μάλιστα πολλοί– που δεν έδειξαν ΚΑΜΙΑ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗ για τα

δώρα που έλαβαν από τον Θεό, όπως π.χ. οι εννέα από τους δέκα λεπρούς που θεραπεύτηκαν, για τους οποίους ο Ιησούς είπε, **«Δεν εκαθαρίσθησαν οι δέκα; οι δε εννέα πού είναι; Δεν ευρέθησαν άλλοι να υποστρέψωσι διά να δοξάσωσι τον Θεόν;»** (Λουκ. 17/ιζ/18).

Το γεγονός ότι στη ζωή κάποιου υπήρξε μια θεραπεία, μια καλή εξέλιξη στην εργασία του ή καλοπαντρεύτηκε το παιδί του κ.λπ. ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ότι αυτός είναι περισσότερο πιστός από τους άλλους. Όπως και, αντίθετα, το γεγονός ότι κάποιος ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ασθενής ή άνεργος κ.λπ., ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ότι είναι λιγότερο πιστός από τον προηγούμενο.

Στην εξέλιξη μιας υπόθεσης συμμετέχουν πολλοί παράγοντες, όπως:

- **ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ** που έχει θέσει ο Θεός,
- **Η ΣΩΣΤΗ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΥΚΑΙΡΙΩΝ** που μας προσφέρονται,
- **ΟΙ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΜΑΣ**, όταν δεν είμαστε πρόθυμοι να συμβιβαστούμε με κάτι “κατώτερο” από τις προσδοκίες μας...
- **ΤΑ ΜΑΚΡΟΠΡΟΘΕΣΜΑ ΣΧΕΔΙΑ** του Θεού, που εμείς δε γνωρίζουμε, όμως σύμφωνα με αυτά Εκείνος που ξέρει καλύτερα προτιμά είτε να μας προστατεύσει από κάτι είτε να μας δώσει αργότερα κάτι καλύτερο...
- **ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΤΕΡΟ ΚΑΛΟ**, που αν και για μας ίσως δεν έχει τόση σημασία όση στα μάτια του Θεού, όμως Εκείνος πρέπει να το λάβει υπόψη επειδή δεν είναι προσωπολήπτης.

Ένα ενδιαφέρον παράδειγμα.

Φως στο πρόβλημα που εξετάζουμε δίνει μια ιστορία από τη ζωή των Αποστόλων, όπου επίσης γίνεται αναφορά στην ιστορία του Ηλία, όταν κατέβασε φωτιά από τον ουρανό. Την βρίσκουμε στο Ευαγγέλιο του Λουκά (κεφ. 9/θ). Εκεί βλέπουμε τους μαθητές Ιωάννη και Ιάκωβο (όχι εκείνον που έγραψε την ομώνυμη Επιστολή) να έρχονται στον Χριστό για να ζητήσουν κάτι ΜΕΓΑΛΟ και ΕΝΤΥΠΩΣΙΑΚΟ – κάτι που στο παρεθλόν είχε κάνει και ο προφήτης Ηλίας.

Σε μια από τις πορείες του Χριστού προς τα Ιεροσόλυμα, ο δρόμος τούς έφερε να περάσουν μέσα από τις πόλεις της Σαμάρειας και επειδή έπρεπε να φιλοξενηθούν εκεί, **«απέστειλεν έμπροσθεν αυτού μηνυτάς, οίτινες πορευθέντες εισήλθον εις κώμην Σαμαρειτών, διά να κάμωσιν ετοιμασίαν εις αυτόν»** (εδ. 52). Όμως οι Σαμαρείτες όταν άκουσαν ότι προορισμός του ήταν η Ιερουσαλήμ –και συνεπώς ο Ναός που εκείνοι δεν αναγνώριζαν– αρνήθηκαν να τους δεχτούν.

Αυτό θεωρήθηκε άδικο από τους μαθητές του Χριστού και έτσι οι Ιάκωβος και Ιωάννης, ρώτησαν τον Χριστό: **«Κύριε, Θέλεις να είπωμεν να καταβή πυρ από του ουρανού, και να αφανίση αυτούς, καθώς και ο Ηλίας έκαμε;»** (εδ. 54).

Εδώ παρατηρούμε δύο αξιέπαινες λεπτομέρειες: • Πιστεύουν ότι το ΜΠΟΡΟΥΝ. • Δεν το κάνουν ΧΩΡΙΣ ΠΡΩΤΑ ΝΑ ΖΗΤΗΣΟΥΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ. Εντούτοις, ενώ εμείς θα ήμασταν πρόθυμοι να θαυμάσουμε και να επαινέσουμε την “πίστη” τους, ο Χριστός είχε εντελώς διαφορετική γνώμη και **«στραφείς επέπληξεν αυτούς, και είπε, Δεν εξεύ-**

ρετε ποίου πνεύματος είσθε σεις· διότι ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να απολέση ψυχάς ανθρώπων, αλλά να σώση» (εδ. 56).

Τι συμβαίνει εδώ; Δεν ήταν τούτη μια προσευχή; (Ήρθαν στον Χριστό... που απαντά!) Δεν ήταν προσευχή με πίστη και χωρίς δισταγμό; (Δεν αμφιβάλλουν ότι μπορούν να φέρουν φωτιά όπως το είχε κάνει και ο Ηλίας... και έλεγαν αλήθεια!) Δεν είχαν για κίνητρο “τη δόξα του Θεού”; (Οι μαθητές ενδιαφέρονται για τη ΦΗΜΗ του Κυρίου...)

Όπως γράφει ο κλασικός σχολιαστής Mathew Henry: «Από μία άποψη οι άνθρωποι αυτοί ήταν αξιέπαινοι, γιατί, (1) Έδειξαν μεγάλη εμπιστοσύνη στη δύναμη που είχαν λάβει από τον Ιησού Χριστό. (2) Είχαν μεγάλο ζήλο για την τιμή του Κυρίου τους. Το θεώρησαν πολύ κακό για Εκείνον, που έκανε καλό οπουδήποτε βρέθηκε, να μην έχει εγκαρδία υποδοχή από μια ομάδα ασήμαντων Σαμαρειτών και να Του αρνηθούν να περάσει από τα μέρη τους. (3) Αναγνώρισαν την κυριότητα και το θέλημα του Κυρίου τους. (4) Σεβάστηκαν τα παραδείγματα των προφητών πριν από αυτούς και ζήτησαν να κάνουν κάτι όπως ο Ηλίας. Δεν θα το είχαν σκεφτεί εάν και ο Ηλίας δεν το είχε κάνει παλιά στους στρατιώτες που ήρθαν να τον πιάσουν (Β΄ Βασ. 1/α/10,12). Σ’ αυτό το προηγούμενο νόμισαν πως βρήκαν την εξουσιοδότησή τους.

»Όμως, ακόμη και αν υπήρξε κάτι σωστό στη σκέψη τους, το λάθος τους ήταν πολύ περισσότερο, διότι (1) Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Ιησούς αντιμετώπισε τέτοια συμπεριφορά· ας θυμηθούμε τους κατοίκους της Ναζαρέτ που Τον έδιωξαν από την πόλη τους, και τους Γαδαρηνούς που Του ζήτησαν να φύγει από την ακτή τους· όμως ο Ιησούς δεν

**Πίστη δεν είναι το μαγικό ραβδί
που μάς δίνει Ο,ΤΙ ΘΕΛΟΥΜΕ,
αλλά η δύναμη να ΑΠΟΔΕΧΟΜΑΣΤΕ
Ο,ΤΙ ΔΙΑΛΕΓΕΙ ΓΙΑ ΜΑΣ ο Θεός!**

ζήτησε ποτέ κάποια τιμωρία επάνω τους και αντιμετώπισε τον διωγμό με υπομονή. (2) Αυτοί ήταν Σαμαρείτες, από τους οποίους δεν θα μπορούσαν να περιμένουν καλύτερα, όταν μάλιστα ίσως κάποιοι από αυτούς είχαν ακούσει ότι ο Χριστός είχε πει στους αποστόλους Του «εις πόλιν Σαμαρειτών μη εισέλθητε» (Ματθ. 10/ι/5) και, επομένως, δεν ήταν τόσο αδικαιολόγητο εκ μέρους τους, όπως θα ήταν από άλλους που ήξεραν περισσότερα για τον Χριστό και είχαν δεχτεί τόσα πολλά καλά από Αυτόν. (3) Ίσως πάλι ήταν μόνο λίγοι από την πόλη εκείνοι που είχαν σχέση με το γεγονός και έστειλαν εκείνο το αγενές μήνυμα, και αντίθετα μπορεί να υπήρχαν στην πόλη πολλοί που ακούγοντας για τον Χριστό ίσως θα Τον ήθελαν κοντά τους και θα είχαν πάει για να Τον συναντήσουν και να Τον καλωσορίσουν. Θα ήταν δίκαιο λοιπόν να γίνει στάχτη η πόλη για την ανοησία μερικών; Θα κατάρρεφαν τον δίκαιο με τον κακό;»

Η περίπτωση του Ηλία ήταν διαφορετική.

Ο ίδιος σχολιαστής συνεχίζει: «Ο Ηλίας είχε σταλθεί για να δείξει την αξία του νόμου και την σημασία της παράβασής του, επίσης για να μαρτυρήσει σαν ένας τολμηρός κατακριτής ενάντια στην ειδωλολατρία και την κακία της αυλής του Αχαάβ. Ήταν λοιπόν ταιριαστό να επικυρώσει την αποστολή του με τέτοιο τρόπο. Όμως στην περίπτωση των Αποστόλων ήταν η ώρα που έ-

πρεπε να δειχτεί η χάρη, με την οποία δεν ταίριαζε καμία φοβερή επίδειξη θείας κρίσης. Όπως μάλιστα έγγραψε ο Tillotson ακόμη κι αν ίσως έφερε στο νου τους τέτοιες σκέψεις το γεγονός ότι βρισκονταν στη Σαμάρεια –και μάλιστα πολύ κοντά στο σημείο όπου ο Ηλίας έφερε φωτιά από τον ουρανό–, εντούτοις, αν και ο τόπος ήταν σχεδόν ίδιος, οι χρόνοι είχαν αλλάξει.»

Έτσι ο Χριστός δεν έκρινε ότι έπρεπε να συμφωνήσει με τη γνώμη και το αίτημα των μαθητών Του!!! Σκοπός Του δεν ήταν να κάνει το δικό Του θέλημα –ούτε βέβαια το θέλημα των μαθητών Του– ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ. Έτσι τους απαντά αρνητικά και τους εξηγεί: «**Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήλθε να απολέση ψυχάς ανθρώπων, αλλά να σώση**».

Πόσο εύκολα χρησιμοποιούμε με κακό τρόπο καλά παραδείγματα της ιστορίας, προσπαθώντας με αυτά να δικαιολογήσουμε τον εαυτό μας, ακόμη και όταν η περίπτωση την οποία αντιμετωπίζουμε δεν είναι παράλληλη!.. Στην ιστορία αυτή οι μαθητές προτίμησαν να διαλέξουν το παράδειγμα του Ηλία και όχι το παράδειγμα του ίδιου του Ιησού... Μήπως αυτό πρέπει να γεννήσει ερωτήματα και για τη δική μας συμπεριφορά;

Πρέπει λοιπόν να διαψεύσουμε όσα λέει ο Ιάκωβος στην περικοπή που διαβάσαμε στην αρχή; Κάθε άλλο! Ας προσπαθήσουμε να καταλάβουμε πού βρίσκεται η διαφορά!

Αν στραφούμε στη διήγηση της Παλαιάς Διαθήκης αναφορικά με τη διακοπή και την επάνοδο της βροχής –που βρίσκουμε στο βιβλίο Α΄ Βασιλέων, κεφάλαια 17-18/ιζ-ιη) διαπιστώνουμε πως όταν ο Ηλίας «προσηυχήθη ενθέρμως

να μη βρέξη· και δεν έβρεξεν επί της γης έτη τρία και μήνας εξ· και πάλιν προσηυχήθη, και ο ουρανός έδωκε βροχήν, και η γη εβλάστησε τον καρπόν αυτής» (Ιακ. 5/ε/17-18), αυτό δεν έγινε από δική του πρωτοβουλία ή δύναμη, αλλά ύστερα από σχετικές οδηγίες του Θεού. Αν τούτο δεν φαίνεται άμεσα στην πρώτη περίπτωση –υπονοείται ωστόσο από τη δήλωση: «**Ζη Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, έμπροσθεν του οποίου παρίσταμαι**» (Α΄ Βασ. 17/ιζ/1)– την οποία έκανε πριν ανακοινώσει την απόφαση της ξηρασίας και αναγράφεται ξεκάθαρα στο τέλος της ιστορίας, όπου η ιερή διήγηση λέει: «**Ήλθεν ο λόγος του Κυρίου προς τον Ηλίαν κατά το τρίτον έτος, λέγων, Ύπαγε, φανερώθητι εις τον Αχαάβ· και θέλω δώσει βροχήν επί το πρόσωπον της γης**» (Α΄ Βασ. 18/ιη/1). Με άλλα λόγια, η προσευχή του Ηλία δεν ήταν παρά εκτέλεση συγκεκριμένης θείας εντολής, κι εκείνος δεν ήταν παρά ο ανθρώπινος εκτελεστής.

Αν ο Ηλίας ξεκινούσε να προσευχηθεί ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΕΧΕΙ ΛΑΒΕΙ ΕΝΤΟΛΗ από τον Θεό, πιστεύει κανείς ότι ο Θεός θα ήταν υποχρεωμένος να εκτελέσει την επιθυμία και απόφαση του δούλου Του; Κάθε άλλο! Μόνο μία περίπτωση θα μπορούσαμε να θυμηθούμε όπου ο Κύριος “παρέβλεψε” τον παραπάνω κανόνα, τότε που ο Μωυσής αντί να μιλήσει στον βράχο για να δώσει νερό, τον χτύπησε με το ραβδί του. Όμως έτσι δεν άλλαξε το θέλημα του Θεού –που ήταν να δώσει νερό στο λαό– αλλά μόνο ο τρόπος... Για τούτο έδωσε μεν νερό ο Θεός, ωστόσο τιμώρησε τον Μωυσή για την ανυπακοή του... (Αριθμ. 20/κ/8-13).

Παράδειγμα από την ζωή της πρώτης Εκκλησίας

Η προηγούμενη ιστορία θυμίζει μιαν άλλη περίπτωση από την Καινή Διαθήκη, τότε που ο Πέτρος με τον Ιωάννη θεράπευσαν τον χωλό στην πύλη του Ναού (Πράξ. 3/γ/1-8).

Ο Λουκάς περιγράφει ότι ο Πέτρος και ο Ιωάννης πήγαιναν στο Ναό κ α - θ η μ ε ρ ι ν ά όπου μαζί με όλους τους πιστούς ήσαν **«καθ' ημέραν εμμένοντες ομοθυμαδόν εν τῷ ἱερῷ»** (Πράξ. 2/β/46). Παράλληλα εξιστορεί ότι τον χωλό άνθρωπο που θεραπεύτηκε από τους Απόστολους, τον **«έθετον καθ' ημέραν προς την θύραν του ἱεροῦ την λεγομένην Ωραίαν, διὰ να ζητή ελεημοσύνην παρά των εισερχομένων εἰς τὸ ἱερόν»** (Πράξ. 3/γ/2).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, λοιπόν, ο Πέτρος και ο Ιωάννης συναντούσαν αυτόν τον ανάπηρο άνθρωπο σχεδόν κάθε μέρα και, προφανώς, το ίδιο συνέβαινε και με τον Κύριο Ιησού πριν από τη σταύρωσή Του. Ωστόσο καμία προηγούμενη φορά δεν προσέβησαν στο θαύμα της θεραπείας του.

Εκείνο όμως το μεσημέρι, **«κατά την ὥραν της προσευχῆς, την εννάτην»** κάτι άλλαξε ξαφνικά. Τώρα ο Πέτρος μαζί με τον Ιωάννη αισθάνονται την ανάγκη να κάνουν κάτι διαφορετικό και να βοηθήσουν αυτόν τον άνθρωπο να βρει την υγεία του. Έτσι δεν τον προσπερνούν ως συνήθως αλλά στέκονται και ο Πέτρος τού μιλά και ζητά να τους κοιτάξει· στη συνέχεια δε τον πιάνει από το χέρι και τον σηκώνει επάνω.

Τι ήταν εκείνο που εργάστηκε μέσα στον Πέτρο ώστε να εκτελέσει αυτό το θαύμα; Ο ίδιος εξήγησε ότι το θαύμα έγινε **«διὰ τοῦ ονόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου»** (Πράξ. 4/δ/9) όμως δεν υπάρχει αμφιβολία πως ήταν η φωνή του Αγίου Πνεύματος μέσα στους Απόστολους που τους οδήγησε τι να πουν και τι να κάνουν εκείνη τη συγκεκριμένη στιγμή.

Ύστερα από τα παραπάνω καταλαβαίνουμε γιατί οι άγιοι άνθρωποι του Θεού ποτέ ΔΕΝ ΑΜΦΕΒΑΛΑΝ για την επιτυχία του θαύματος που επιχειρούσαν να κάνουν, και ποτέ δεν έφυγαν ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΟΙ επειδή εκείνο που ΖΗΤΗΣΑΝ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ –κάτι που δυστυχώς συμβαίνει τις περισσότερες φορές σήμερα με διάφορους αυτόκλητους “θαυματοποιούς” ή “θεραπευτές”– κι αυτό συνέβαινε επειδή ΖΗΤΟΥΣΑΝ «ΕΝ Τῷ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ», με άλλα λόγια δεν έκαναν “του κεφαλιού τους” αλλά ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ.

Κάποιοι θέτουν το ερώτημα του Ελισσαιέ: **«Πού είναι Κύριος ο Θεός του Ηλία;»** (Β' Βασ. 2/β/14) και περιμένουν να δουν τα ίδια θαύματα και να κάνουν τα ίδια κατορθώματα όπως ο αρχαίος Προφήτης. Αλλά μας έδωσε εμάς ο Θεός παρόμοια αποστολή;

Αντί λοιπόν να θέλουμε να μιμηθούμε εκείνα που ο Ηλίας έκανε, ΑΣ ΜΑΘΟΥΜΕ πρώτα να ζούμε όπως εκείνος έζησε και να ενεργούμε όπως εκείνος ενεργούσε ΣΕ ΑΠΟΛΥΤΗ ΚΑΙ ΠΛΗΡΗ ΥΠΟΤΑΓΗ ΣΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ όπως το διαβάζουμε και το μελετούμε μέσα στις Άγιες Γραφές και τότε, αναμφίβολα, **η προσευχή μας θα έχει πάντοτε “θετικές” απαντήσεις. ①**

Αμαρτωλοί κατέλαβαν τον Παράδεισο

Εκαναν μεγάλους σταυρούς. Βαθιές μετάνοιες. Ατέλειωτες προσευχές. Κόβονταν για τα ράσα, τα γένια και τα μαλλιά. Έκριναν τους πάντες και τα πάντα. Τα ήξεραν όλα. Νόμισαν, ότι είχαν την “εξ αποκαλύψεως αλήθεια”... Ήσαν καλύτεροι απ’ όλους. Χτύπησε την πόρτα τους ο θάνατος. Άνοιξε η πόρτα για την άλλη ζωή.

Έτρεχαν βιαστικοί να μπουν στον Παράδεισο.

Αλίμονο!!! «**Ουκ ην τόπος εν τω καταλύματι**». Είχαν καταλάβει τον Παράδεισο οι αμαρτωλοί.

Τους τα είχε ειπεί ο Χριστός. Μα δεν Τον άκουσαν. «**Οι τελώναι και αι πόρνοι προάγουσιν υμάς εις την Βασιλείαν του Θεού**», οι τελώνες και οι πόρνες θα μπουν πριν από σας στην Βασιλείαν τού Θεού (Ματθ. 21/κα/31).

Παράδοξο! Απαράδεκτο! Πώς είναι δυνατό αυτό; φωνάζουν. Πώς μπορεί να είναι οι αμαρτωλοί μέσα στον Παράδεισο κι εμείς απ’ έξω;

Πέρασαν όλη τους τη ζωή με προσευχές και κομποσχοίνια και θαυμάζοντας τους εαυτούς τους. Ξέχασαν όμως βασικά πράγματα. **Ξέχασαν την μετάνοια**. Το ίδιο δεν έκαμε κι ο Φαρισαίος;

Ξέχασαν το «**Μη κρίνετε ίνα μη κριθήτε**». Ξέχασαν να διορθώσουν τις αδικίες, όπως σωστά έκανε ο Ζακχαίος. Ξέχασαν το «**Ουδείς αναμάρτητος**». (...)

Ακούστε Χριστιανοί. Στον Παράδεισο εκτός από τον Χριστό κανείς άλλος αναμάρτητος δεν μπήκε.

Ο Παράδεισος είναι γεμάτος από αμαρτωλούς πού μετανόησαν. Και η πιο μεγάλη αμαρτία δεν μπορεί να κρατήσει τον άνθρωπο έξω από τον Παράδεισο. Το κλειδί της κάθε ψυχής για να ανοίξει τον Παράδεισο είναι η μετάνοια. Το μόνο που κρατεί τον άνθρωπο έξω από τον Παράδεισο είναι η αμετανοησία του. (...)

Εσύ κι εγώ χριστιανέ μου τι θα κάνουμε; Θα παραμείνουμε στην υποκρισία; Στον ναρκισσισμό μας; Στην κρίση, την κατάκριση, την καταδίκη του αδελφού μας; Μη γένοιτο! (...)

Να μετανοήσουμε για τις αμαρτίες μας «**Ίνα μη μείνουμε έξω του νυμφώνος Χριστού**». Για να μη μείνουμε έξω απ’ τον Παράδεισο. Στον Παράδεισο υπάρχει χώρος για όλους τους μετανοήσαντες. Δεν υπάρχει χώρος για κανένα αμετανόητο. (...)

Τώρα το ομολογούν και άλλοι...

Είναι ειδωλολατρικοί οι Ολυμπιακοί Αγώνες

Για την ειδωλολατρική και μη χριστιανική ταυτότητα των Ολυμπιακών Αγώνων δεν έπαψε ο «Τ» να κάνει λόγο με κάθε ευκαιρία. Επίσης καταδίκασε την ευκολία με την οποία ο Αρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος έσπευσε να προσφέρει "χείρα βοηθείας" στην Οργανωτική Επιτροπή, αναλαμβάνοντας μάλιστα να υποστηρίξει τη διεξαγωγή των Αγώνων με πολλούς "εθελοντές" από τους κόλπους της Ορθόδοξης Νεολαίας.

Αν και αρκετά καθυστερημένα, επιτέλους ακούστηκε και μια φωνή από μέρους της ελλάδικης εκκλησίας, μέσα από το πόρισμα του Επιστημονικού Συνεδρίου με θέμα: **«Φαινόμενα Νεοειδωλολατρίας - Δωδεκαθεϊσμός - Υποτίμηση Παλαιάς Διαθήκης - Ολυμπιακοί Αγώνες»**, που διοργανώθηκε σε χώρους του Παν/μίου Θεσσαλονίκης στις 25-27 Μαρτίου τ.έ.

Από τα πορίσματα του εν λόγω Συνεδρίου, ξεχωρίσαμε και παρουσιάζουμε εδώ τα σχετικά με τους Ολυμπιακούς Αγώνες, ενόψει μάλιστα της επικείμενης τέλεσής τους στη χώρα μας το επόμενο έτος. [Ολόκληρο το κείμενο του Πορίσματος δημοσιεύθηκε στο περιοδικό «Πειραϊκή Εκκλησία» Ιουλ.-Αυγ. 2003, σελ. 48-50).

«ΟΙ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

7. Οι ολυμπιακοί Αγώνες είναι καρπός της αγάπης του Ελληνισμού για την άθληση του σώματος, παράλληλα με την καλλιέργεια του πνεύματος. Ενώ όμως είχαν αποκτήσει μεγάλη δόξα, προοδευτικά παρήκμασαν, διότι οι "στεφανίται" αθληταί κατήντησαν "χρηματίται" και έτσι έφθασαν σε πλήρη ανυποληψία κατά τους ελληνιστικούς χρόνους, ώστε η κατάργησή τους το 393 μ.Χ. να είναι η μεγαλύτερη προς αυτούς ευεργεσία. **Η αναβίωσή τους στη Γαλλία το 18ο αιώνα συνδέθηκε με την αναβίωση και της ειδωλολατρίας. Ειδωλολατρική είναι εξ άλλου η καθιερωθείσα από το ναζιστικό καθεστώς της Γερμανίας (1936) τελετή της αφής της ολυμπιακής φλόγας, η οποία δυστυχώς σώζεται με το ίδιο τυπικό ως σήμερα.**

8. Η εμπορευματοποίηση και τα οικονομικά κίνητρα κρατών και αθλητών τραυμα-

τίζουν και σήμερα το γνήσιο αρχαιοελληνικό τους χαρακτήρα. Μελανό επίσης σημείο που απαξιώνει περισσότερο τους Ολυμπιακούς Αγώνες είναι ότι η επίτευξη του σκοπού της νίκης επιδιώκεται με εξουθενωτικά και καταστροφικά για τη σωματική και ψυχική υγεία των αθλητών μέσα. Γίνεται ευρεία χρήση φαρμάκων ή ουσιών (Doping) και απαγορευμένων από την ιατρική δεοντολογία σωματικών ή ψυχολογικών μεθόδων για την επιτυχία υψηλότερων επιδόσεων. Οι μέχρι σήμερα προσπάθειες καταπολέμησης αυτής της τακτικής έχουν αποτύχει. (...)

ΟΙ ΔΕΟΥΣΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

10. Εν όψει όλων αυτών των ασθενών πλευρών των Ολυμπιακών Αγώνων, οι οποίοι στις ημέρες μας έχουν αποκτήσει πρόσθετους απαξιωτικούς λόγους που οδήγησαν στην παρακμή τους και δεδομένης της συνδέσεώς τους με τη νεοειδωλολατρία από την αρχή της αναβιώσεώς τους, η Εκκλησία χωρίς να τους απορρίψει και να τους πολεμήσει, γιατί θα συγκρουσθεί προς την πολλά αναμένουσα από αυτούς πολιτεία, προς τους διεθνείς επιχειρηματικούς κύκλους και προς τους απροβλημάτιστους και απρόσεκτους εκ των Χριστιανών, πρέπει να πάρει τις δέουσες αποστάσεις. Τα οικονομικά οφέλη που πιθανόν θα προκύψουν για την Εκκλησία δεν ισοσταθμίζουν την πνευματική ζημία και βλάβη των νέων ιδίως ανθρώπων, οι οποίοι εμπλέκονται στο πολυδιαφημιζόμενο κίνημα του εθελοντισμού. Οι Χριστιανοί διδασκόμαστε "υπεροράν μεν σαρκός, παρέρχεται γαρ· επιμελείσθαι δε ψυχής πράγματος αθανάτου", διότι "τι ωφελείται άνθρωπος, εάν τον κόσμον όλον κερδήση,

την δε ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ;" (Ματθ. 16/15/26).

ΑΓΩΝΙΖΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΟΥΜΕ

11. Η νεοειδωλολατρία αποτελεί υπαρκτό ποιμαντικό πρόβλημα. Ούτε τη μεγαλοποιούμε αλλά ούτε και αγνοούμε τη δυναμική της, η οποία οφείλεται όχι στη γοητεία των ξεχασμένων, ανύπαρκτων και ανίσχυρων θεών, αλλά στην οικονομική ισχύ των εισηγητών της, οι οποίοι εκδίδουν δεκάδες περιοδικών και εντύπων και σε καθημερινή σχεδόν βάση εμφανίζονται στα τηλεοπτικά μέσα, μέρος των οποίων ελέγχουν. Η Εκκλησία οφείλει να οργανώσει την άμυνά της, για να προστατεύσει τους Χριστιανούς από τα ψεύδη και την προπαγάνδα. (...)»

Χαιρόμαστε για τα παραπάνω λόγια αλλά και λυπούμαστε. Χαιρόμαστε επειδή και εκείνοι που μέχρι πρόσφατα σιωπούσαν, αναγκάστηκαν εκ των πραγμάτων ΝΑ ΠΟΥΝ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ, ομολογώντας την ειδωλολατρική σημασία των Ολυμπιακών Αγώνων και τις κακές τους επιρροές για την ελληνική νεολαία. Παράλληλα όμως λυπούμαστε επειδή οι Σύνεδροι –πολλοί δε περισσότερο οι ηγέτες της Ελλαδικής Εκκλησίας– δεν τολμούν ΝΑ ΔΙΑΧΩΡΙΣΟΥΝ ΤΗ ΘΕΣΗ ΤΟΥΣ. Τι θα πει δηλαδή το πρέπει να πάρει «τις δέουσες αποστάσεις» όμως «χωρίς να τους απορρίψει και να τους πολεμήσει, γιατί θα συγκρουσθεί προς την πολλά αναμένουσα από αυτούς πολιτεία, προς τους διεθνείς επιχειρηματικούς κύκλους και προς τους α-

προβλημάτιστους και απρόσεκτους εκ των Χριστιανών»; Γνωρίζουμε ότι θα μας κάνουν κακό αλλά δεν μπορούμε ή δεν θέλουμε να τα βάλουμε με την πολιτεία και τους διεθνείς επιχειρηματικούς κύκλους... Τόσο εύκολα λοιπόν "προσκυνούν" τα όργανα του Σατανά;

Τι θα πει το «**θα συγκρουσθεί προς (...) τους απροβλημάτιστους και απρόσεκτους εκ των Χριστιανών**»; Αυτό λέγεται ποίμανση για τους υπογράφοντες το κείμενο "κληρικούς, ηγουμένους, μοναχούς και πανεπιστημιακούς καθηγητές"; Μα μπορεί να υπάρχει χειρότερο κακό από τέτοιου είδους ΣΥΜΠΕΘΕΡΙΟ;

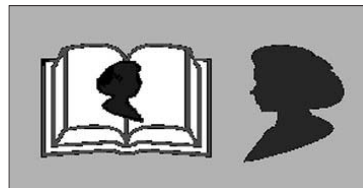
Τι θα πει «**Τα οικονομικά οφέλη που πιθανόν θα προκύψουν για την Εκκλησία δεν ισοσταθμίζουν την πνευματική ζημία και βλάβη των νέων ιδίως ανθρώπων, οι οποίοι εμπλέκονται στο πολυδιαφημιζόμενο κίνημα του εθελοντισμού**»; Παραδέχονται, λοιπόν οι κ.κ. Σύεδροι ότι η Εκκλησία ΠΟΥΛΑΕΙ Ή ΕΣΤΩ ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ ΤΗΣ έναντι "πιθανών οικονομικών οφελών";

Το πικρό μας συμπέρασμα είναι πως με τη στάση της αυτή η πτέρυγα της Ελλαδικής Εκκλησίας που είτε ΣΥΝΕΡΓΑΖΕΤΑΙ είτε ΑΝΕΧΕΤΑΙ τους Ολυμπιακούς Αγώνες και με τον ένα ή τον άλλο τρόπο συμβάλλει στην διε-

ξαγωγή τους, ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΝΟΧΗ ΚΑΙ ΣΥΝΕΡΓΟΣ με «**την οικονομική ισχύ των εισηγητών της [νεοειδωλολατρίας], οι οποίοι εκδίδουν δεκάδες περιοδικών και εντύπων και σε καθημερινή σχεδόν βάση εμφανίζονται στα τηλεοπτικά μέσα, μέρος των οποίων ελέγχουν**».

Επιτέλους τότε ακούστηκε κάποια διαμαρτυρία εκ μέρους της Εκκλησίας για τους Ολυμπιακούς Αγώνες –εκτός ίσως από μια χλιαρή διαμαρτυρία για τους Οίκους Ανοχής, που μάλλον για τα μάτια του κόσμου διατυπώθηκε και γρήγορα ξεχάστηκε–, όσον δε αφορά τους με οικονομική ισχύ εισηγητές της νεο-ειδωλολατρίας, γι' αυτούς ως συνήθως επιφυλάσσεται να προσφέρει μια καθώς πρέπει "χριστιανική" κηδεία, κατατάσσοντας και αυτούς όπως και τους άλλους "μετά των αγίων"...

Εμείς από την αρχή υποστηρίξαμε πως κακό μόνο θα φέρουν στη χώρα μας οι Ολυμπιακοί Αγώνες και ως "αλληθωρίζουν" οι εμπλεκόμενοι. Κακό οικονομικό από τα τεράστια χρέη που δημιουργήθηκαν για να γίνουν τα έργα, και τα οποία επί πολλά έτη θα πληρώνουν πολλές επερχόμενες γενεές Ελλήνων ώσπου και αυτά θα έχουν πια ερειπωθεί... Κυρίως όμως το κακό θα είναι ηθικό και πνευματικό, κι αυτό είναι που κυρίως πρέπει να προβληματίζει.

Μαθήματα από ένα παιδικό πάθημα

Ηταν εποχή του θερισμού. Ο πατέρας είχε θερίσει το χωράφι μας κι εγώ είχα σκαρφαλώσει πίσω από το τρακτέρ, πάνω στο γεμάτο με σανό ρυμουλκό. Η προειδοποίηση που μου είχε δώσει ο πατέρας ήταν σαφής: **"Μη πλησιάζεις στην άκρη!"** – Πάντα το σανό εξέχει από τις άκρες της καρότσας, εμποδίζοντας να δεις πού ακριβώς βρίσκεται το κενό.

Προσπάθησα να είμαι υπάκουη σ' αυτό που μου είπε, όμως θέλοντας να ικανοποιήσω κάποια παιδική μου περιέργεια, σύρθηκα λίγο-λίγο προς την άκρη και ξαφνικά, προς μεγάλη μου έκπληξη, αντιλήφθηκα τον εαυτό μου να γλιστρά προς τα πίσω. Κατέληξα ξαπλωμένη με την πλάτη στο έδαφος, σε μια προσγείωση διόλου μαλακή!

Η κοριτσίστικη φωνή μου τράβηξε έγκαιρα την προσοχή του μπαμπά, που σταμάτησε αμέσως το τρακτέρ, πήδησε κάτω, με σήκωσε και γρήγορα με έφερε στο σπίτι. Χάρη στην καλή φροντίδα που μου προσφέρθηκε και στην ιδιαίτερη αντοχή σε χτυπήματα, που έχει χαρίσει ο Θεός στα παιδικά σώματα, το γεγονός πέρασε χωρίς να αφήσει επάνω μου κανένα κακό σημάδι!

Και στην πνευματική μας ζωή, ως παιδιά του Θεού ακούμε τη φωνή του ουράνιου Πατέρα να μας προειδοποιεί όταν πλησιάζουμε επικίνδυνα σε κάποιον πνευματικό

κίνδυνο. Αλλά πόσο εύκολο είναι να απορροφηθούμε από τις ατέλειωτες λεπτομέρειες της ζωής και, χωρίς να το πολυκαταλάβουμε, να γλιστρήσουμε στην παγίδα του Σατανά...

Τις πιο πολλές φορές αμελούμε την προσευχή και δεν διαθέτουμε σ' αυτήν αρκετό χρόνο. Επίσης νομίζουμε ότι ξέρουμε πια τη Βίβλο πολύ καλά και αμελούμε τη μελέτη της.

Παραμελώντας όμως με τον τρόπο αυτό την κοινωνία μας με τον Κύριο, που είναι ζωτικής σημασίας, εκθέτουμε τους εαυτούς μας σε μεγάλο κίνδυνο. Η ζημιά μπορεί να μην είναι αμέσως ορατή, εσωτερικά όμως αρχίζουμε να χάνουμε την πνευματική μας ευαισθησία και σε μικρό διάστημα πολλά από τα ζητήματα που προηγούμενα ενοχλούσαν τη συνείδησή μας, τώρα δεν μας πειράζουν όπως πριν. Τελικά καταλήγουμε να βλέπουμε τα πράγματα από κοσμική οπτική γωνία, οι γνώμες των άλλων αρχίζουν να είναι για μας σημαντικές και, αντί να προσπαθούμε να είμαστε αρεστοί στον Θεό, προτιμούμε να είμαστε αποδεκτοί από τους κοσμικούς φίλους μας.

Αυτό όμως είναι μια "ζώνη κινδύνου" και, αν συνεχίσουμε να αδιαφορούμε για τις προειδοποιήσεις του Θεού, το βέβαιο είναι πως κάποια στιγμή θα βρεθούμε "πέρα από τα ασφαλή όρια", μέσα στην αμαρτία, χαμέ-

νοι σε μια πνευματική έρημο και χωρίς θάρρος να επιστρέψουμε στον Θεό.

Επιπλέον, σκεφτόμαστε τι θα πουν οι χριστιανές φίλες μας εάν ομολογήσουμε ότι πέσαμε. Αλλά πόση αξία μπορεί να έχουν οι απόψεις των ανθρώπων απέναντι σε έναν ενδεχόμενο χωρισμό μας από τον Θεό;

Τα καλά νέα είναι ότι δεν χρειάζεται να μείνουμε εκεί που πέσαμε, μακριά από εκείνα που ο Θεός είχε σχεδιάσει για τη ζωή μας. Άσοφα πειράματα μπορεί να μας έφεραν σε καταστάσεις όπου νιώθουμε ότι φτάσαμε σε επικίνδυνο έδαφος, όμως ο λόγος του Θεού μάς λέει ότι μπορούμε πάλι να υπερνικήσουμε με τη δική Του βοήθεια! **«Ενθυμού πόθεν εξέπεσες, και μετανόησον, και κάμε τα πρώτα έργα»** (Αποκ. 2/8/5).

Εάν είμαστε αδύνατες πνευματικά, ο Κύριος είναι πάντα πρόθυμος να μας ενισχύσει και να μας βοηθήσει να απομακρυνθούμε από τη ζώνη του κινδύνου και στο τέλος να φτάσουμε με ασφάλεια στον ουρανό! **«Ο Κύριος υποστηρίζει πάντας τους πίποντας και ανορθεί πάντας τους κεκυρτωμένους»** (Ψαλμ. 145/ρμ/14).

Οσο μακριά και αν νομίζουμε πως έχουμε φτάσει –και ο Πονηρός προσπαθεί πολύ να μας πείσει γι' αυτό– υπάρχει ακόμη ελπίδα. Αν και ο εχθρός επιμένει ότι δεν υπάρχει πια αξία να προσπαθήσουμε, γνωρίζουμε ότι ο Σατανάς είναι ψεύτης και πρέπει ν' αποβλέπουμε μόνο στη μεγάλη αγαθότητα του Θεού. Υπάρχει ελπίδα για κάποιον που γλίστρησε προς τα πίσω; **Ναι, υπάρχει!** Η αγάπη του Θεού ελκύει τις καρδιές μας, προσπαθώντας να μας φέρει σε μετάνοια ώστε να ζητήσουμε συγχώρεση. Είναι εκεί και ακούει την προσευχή μας. Θέλει να γυρίσουμε στην πρώτη μας θέση μέσα στην οικογένεια του Θεού.

Όπως τότε που έπεσα, ο πατέρας μου έτρεξε να με σώσει –παρ' όλο που εγώ τον είχα παρακούσει– ο Ουράνιος Πατέρας λαχταράει να δεχτεί πάλι καθέναν και καθεμιά που έχει απομακρυνθεί από κοντά Του. Η υπόσχεση του Θεού μέσω του αρχαίου προφήτη είναι, **«Θέλω ιατρεύσει την αποστασίαν αυτών, θέλω αγαπήσει αυτούς εγκαρδίως»** (Ωσηέ 14/18/4). Αν και τα λόγια αυτά ειπώθηκαν αρχικά για το λαό Ισραήλ, η ίδια διάθεση ισχύει για κάθε άνθρωπο που επιστρέφει στον Θεό με όλη του την καρδιά. Να δεχτεί και να θεραπεύσει! Περισσότερο ακόμη, Εκείνος θέλει να μας κάνει τόσο σταθερές, ώστε να μη χρειαστεί να ξαναπέσουμε.

Ας ελέγξουμε λοιπόν την πνευματική μας κατάσταση σήμερα κι ας μην ξεχνάμε πως όταν ο Ουράνιος Πατέρας προειδοποιεί για κάποιες "ζώνες κινδύνου", το κάνει μόνο για να μείνουμε με ασφάλεια κοντά Του. Αξίζει λοιπόν να προσέχουμε τις προειδοποιήσεις Του!

Από συνεργάτρια

Μη σκοτώνετε τη γλώσσα

Επιείκεια – Μια παρεξηγημένη λέξη

*Χωρίς ιδιαίτερα αγαπητό σε ορισμένους πιστούς –ιδιαίτερα εκείνους με ήπιο χαρακτήρα– είναι αυτό στο οποίο ο Παύλος λέει: «**Η επιείκειά σας ως γείνη γνωστή εις πάντας τους ανθρώπους**» (Φιλιπ. 4/δ/5). Μάλιστα το επικαλούνται κάθε φορά που θέλουν να παραβλέψουν κάτι κακό, να μην πάρουν θέση και να μην εκφέρουν γνώμη, υποστηρίζοντας πως έτσι “δείχνουν επιείκεια”. Είναι όμως σωστή αυτή η αντίληψη;*

Στην πορεία του χρόνου συχνά οι λέξεις αλλάζουν σημασία, αρκετές φορές μάλιστα τόσο πολύ ώστε να σημαίνουν ακόμη και το αντίθετο από ό,τι στην αρχαιότητα. Όταν όμως μελετούμε τα ιερά κείμενα, τα οποία έχουν γραφτεί χιλιάδες χρόνια πριν, είναι μέγιστης σημασίας να γνωρίζουμε σωστά τι είχε στο νου του ο συγγραφέας όταν επέλεξε την κάθε λέξη που χρησιμοποίησε και την οποία εμείς καλούμαστε να ερμηνεύσουμε.

Όπως θα δούμε στη συνέχεια, αυτό έχει συμβεί και με τη λέξη «**επιείκεια**», η σημασία της οποίας στη γλώσσα της Αγίας Γραφής ήταν αρκετά διαφορετική από αυτό που εννοούμε εμείς σήμερα.

Στην εποχή μας όταν οι άνθρωποι χρησιμοποιούν τη λέξη «επιείκεια», τις περισσότερες φορές υπονοούν ΑΠΟΚΛΙΣΗ από το δίκαιο και πάντα προς το

μέρος του υπόλογου. Να μερικά παραδείγματα:

- Η μητέρα παρακαλεί τον δάσκαλο “**να δείξει επιείκεια**” στο παιδί της και να μην το βαθμολογήσει όπως πραγματικά του αξίζει αλλά με ΑΝΩΤΕΡΟ βαθμό...
- Ο δικηγόρος καλεί τον δικαστή “**να δείξει επιείκεια**” και να μην επιβάλλει στον κατηγορούμενο την ποινή που ορίζει ο νόμος αλλά να τη μειώσει όσο αυτό είναι δυνατό – γιατί όχι και να τον αθωώσει...
- Ο παρβάτης οδηγός παρακαλεί τον τροχονόμο “**να δείξει επιείκεια**” και να μην σημειώσει την πραγματική ταχύτητα με την οποία έτρεχε, προκειμένου να πληρώσει μικρότερο πρόστιμο... Με άλλα λόγια ζητούμε **να γίνει μια ΑΔΙΚΙΑ σε βάρος του νόμου και του δικαίου**.

Είναι αυτό όμως το μήνυμα που θέλει να μας μεταδώσει η Αγία Γραφή; Ταιριάζει κάτι τέτοιο στον χαρακτήρα

του Θεού μας, τον οποίο καλούμαστε να μιμηθούμε; Και αν όχι, θα μπορούσε ποτέ ο απόστολος του Χριστού να μας καλέσει να ενεργήσουμε με τέτοιο τρόπο; Αλλά και εξωβιβλικά αν εξετάσουμε το ζήτημα, πάλι ελέγχεται λάθος σύμφωνα με τη γλώσσα και τη λογική.

Ετυμολογικά η λέξη επιείκεια[*] είναι σύνθετη και προέρχεται από τον τύπο <επί+εικής> (πρόθεση **επί** και μετοχή **εικής** από το **έοικα** και **επέοικα**, που σημαίνει 'προσέκω, αρμόζω'), και δηλώνει τη σημασία του πρέποντος (πρβλ. την έκφραση 'εικός εστί' = είναι φυσικό, είναι πρέπον). Αντίθετο με το επιεικής είναι το **αικής** = απρεπής.

Όσα γράφονται παραπάνω υποστηρίζονται από τα Λεξικά που λένε:

- **επιείκεια**: Συγκαταβατικότητα, μετριοπάθεια, κρίση ή τιμωρία με ηπιότητα || (αρχ.μεσ.) 1. τήρηση του μέτρου, σύνεση· 2. καλοσύνη, αγαθότητα || (αρχ.) 1. το λογικό, το εύλογο («λόγος έχει επιείκειάν τινα»)· 2. (για προσ.) ευθύτητα στη συμπεριφορά απέναντι σε κάποιον («η επιείκεια προς τους μέλλοντας επιτηδείους», Θουκ.) (ΠΑΠΥΡΟΥ).
- **επιείκεια**: Ευγένεια (Πράξ. 24/4, Β' Κορ. 10/1). Προσεκτική σκέψη που πηγάζει από την αναγνώριση του κινδύνου που πάντα κρύβεται να εφαρμοστούν τα νομικά δικαιώματα σε όρια που ξεπερνούν το ηθικό. Η αρετή που εξασφαλίζει και διορθώ-

νει την αυστηρότητα μιας απόφασης. (ΖΩΔΙΑΤΗ).

Από μια άποψη η λέξη **επιεικής** φαίνεται ότι αντιτίθεται στο **δίκαιο** (= αυτός που εφαρμόζει αυστηρά τον νόμο). Είναι ευνόητο, εντούτοις, ότι στην πραγματικότητα η επιείκεια όχι μόνο δεν αναφέρεται σε απόκλιση από το δίκαιο αλλά μάλλον επιδιώκει την κατά το δυνατόν ορθότερη επιβολή του, προστατεύοντας και τον κρίνοντα αλλά και τον κρινόμενο από τις υποκειμενικές υπερβολές που συνήθως εκδηλώνει η ελαττωματική ανθρώπινη φύση.

Είναι ενδιαφέρον ότι ο φιλόσοφος Αριστοτέλης στο σύγγραμμά του «**Ηθικά Νικομάχεια**» (1137:α,β, 1138:α,β) διαθέτει ολόκληρο κεφάλαιο στο οποίο κάνει λεπτομερή ανάλυση των λεπτών διαφορών ανάμεσα στο **δίκαιο** και την **επιείκεια**. Οι κυριότερες σκέψεις του μεταφέρονται παρακάτω σε απλή γλώσσα.

Ο Αριστοτέλης αρχίζει με μια λογική παρατήρηση:

Κάποιες φορές επαινούμε το επιεικές και τον επιεική άνθρωπο με τρόπο ώστε να μεταχειριζόμαστε την λέξη αυτή αντί της λέξης αγαθό, δηλώνοντας με αυτό τον τρόπο ότι το επιεικές είναι ανώτερο (του αγαθού), άλλες φορές όμως –αν ακολουθήσουμε την λογική– φαίνεται άτοπο ότι το επιεικές είναι άξιο για να επαινεθεί παρότι ότι διαφέρει από το δίκαιο. Επειδή ή το δίκαιο δεν είναι σπουδαίο ή το επιεικές δεν είναι δίκαιο ή, αν είναι και τα δύο σπουδαία, θα είναι ένα και το αυτό.

Στη συνέχεια σκέπτεται:

(...) το επιεικές είναι μεν δίκαιο, αλλά όχι κατά την έννοια του νόμου, αλλά σαν επανόρθωση του δικαίου που αποδίδεται κατά το γράμμα του νόμου. Η αιτία προκύπτει από το γεγονός ότι κάθε νόμος είναι γενικός και ότι είναι αδύνατο να εκδίδονται σωστές διατάξεις για ειδικά θέματα με ένα γενικό νόμο. Εκεί λοιπόν που υπάρχει η ανάγκη μιας νομικής διάταξης, ο νόμος παίρνει υπόψη του τον μεγαλύτερο αριθμό των περιπτώσεων, χωρίς να αγνοεί το τρωτό σημείο που υπάρχει εδώ. (...) Συνεπώς όταν παρουσιάζεται κάποια ειδική περίπτωση που δεν προβλέπεται από τις γενικές διατάξεις του νόμου, τότε είναι ορθό να συμπληρωθεί η έλλειψη αυτή, πράγμα που θα έκανε και ο ίδιος ο νομοθέτης αν την είχε προβλέψει και θα την είχε περιλάβει στο νόμο. Γι' αυτό το επιεικές είναι δίκαιο και μάλιστα καλύτερο από κάποιο συγκεκριμένο δίκαιο, [διό δίκαιον μεν εστιν, και βέλτιον τινος δικαίου] όχι όμως από το δίκαιο με τη γενική έννοια αλλά μόνο από εκείνο το δίκαιο που είναι ελλειπές εξαιτίας της γενικότητας του νόμου.

Και καταλήγει:

Ο επιεικής είναι εκείνος που επιλέγει και ασκεί το δίκαιο, αποφεύγοντας να εφαρμόζει κατά γράμμα το νόμο προς βλάβη των συνανθρώπων του (αλλά επιζητεί να λάβει υπόψη του όλες τις ειδικές παραμέτρους) καλύπτοντας έτσι τις παραλήψεις του νόμου. Και συνεπώς η επιείκεια δεν είναι κάποια άλλη πρακτική αλλά μια πληρέστερη μορφή της δικαιοσύνης.

Σύμφωνα με τα παραπάνω, λοιπόν, είναι προφανές πως όταν ο λόγος του Θεού καλεί τον πιστό να είναι «επιεικής», **δεν του ζητά να γίνει ΑΔΙΚΟΣ, αλλά μάλλον να είναι ΔΙΚΑΙΟΣ κατά το πνεύμα και όχι το γράμμα του νόμου.**

Ολα αυτά μπορούν να επαληθευτούν στη συνέχεια αν προσέξουμε τα διάφορα χωρία της Καινής Διαθήκης όπου χρησιμοποιείται η λέξη **επιείκεια**.

Ένα από αυτά αναφέρεται από τον απόστολο Πέτρο, για τη σχέση των δούλων με τους κυρίους τους: «**Οι οικείται, υποτάσσεσθε εν παντί φόβω εις τους κυρίους σας, ου μόνον εις τους αγαθούς και επιεικείς, αλλά και εις τους διεστραμμένους**» (Α' Πέτρ. 2/β/18). Δεν χρειάζεται προσπάθεια για να αντιληφθούμε εδώ ότι ένας κύριος εκείνης της εποχής, που είχε αγοράσει κάποιον *οικέτη* (=οικειακό δούλο), και μάλιστα όχι χριστιανό, θα μπορούσε ποτέ να ενδιαφέρεται περισσότερο για τον δούλο παρά για τα δικά του συμφέροντα;

Σε άλλο σημείο, γράφοντας προς τους Κορίνθιους ο Παύλος τους παρακαλεί «**διά της πραότητος και επιεικείας του Χριστού**», να μην τον αναγκάσουν να χρησιμοποιήσει την αποστολική εξουσία που είχε «να εκδικήση πάσαν παρακοήν» (Α' Κορ. 10/ι/1-6). Υπάρχει ίσως κάποιος που θα τολμούσε να υποστηρίξει ότι ο Χριστός, που σε όλη τη Βίβλο παρουσιάζεται ως «ο δίκαιος», θα μπορούσε ποτέ να είναι «άδικος»; Μη γένοιτο!

Το μεγαλείο της σοφίας του Θεού (της άνωθεν σοφίας) αποκαλύφθηκε όχι συγκαλύπτοντας τις αμαρτίες των ανθρώπων –οπότε θα ήταν άδικος– αλλά αποδίδοντας τη δικαιοσύνη Του σε κάποιον εκούσιο αντικαταστάτη, τον Ιησού Χριστό, που ως Αμνός του Θεού σήκωσε και πλήρωσε ως το τέλος την αμαρτία του κόσμου. Ο απόστολος Παύλος δεν θαυμάζει την μεγαλοκαρδία του Θεού επειδή δήθεν αγνοεί ή υποβαθμίζει την ανομία (=αμαρτία), αλλά επειδή κατόρθωσε, θέτοντας ως «μέσον εξιλεώσεως» τη θυσία του αναμάρτητου Υιού του, να ενεργήσει **«προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού, διά την άφεσιν των προγενομένων αμαρτημάτων, διά της μακροθυμίας του Θεού· προς φανέρωσιν της δικαιοσύνης αυτού εν τω παρόντι καιρώ, διά να ήναι αυτός δίκαιος, και να δικαιώνη τον πιστεύοντα εις τον Ιησούν»** (Ρωμ. 3/γ/23-26).

Καμία, λοιπόν, παρατυπία ή αδικία δεν έκανε ο Θεός απέναντι στην αμαρτία των ανθρώπων, αλλά επέβαλε όλη την τιμωρία στον αντικαταστάτη και μεσίτη μας «άνθρωπον Χριστόν Ιησούν» (Α΄ Τιμ. 2/β/5).

Η επιείκεια, συνεπώς, δηλαδή η ορθή απόδοση δικαιοσύνης, ταιριάζει απόλυτα και στον Πατέρα Θεό και στον Κύριό μας Ιησού Χριστό και στους προεστώτες της εκκλησίας, οι οποίοι μαζί με τα άλλα οφείλουν να εί-

ναι **«επιεικείς»** (Α΄ Τιμ. 3/γ/2-3), μα και σε όλους τους πιστούς.

Ας έρθουμε τώρα στο χωρίο «Η επιείκειά σας ας γείνη γνωστή εις πάντας τους ανθρώπους» (Φιλιπ. 4/δ/5), που αναφέρθηκε στην αρχή του παρόντος κειμένου. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι εκείνο που πρέπει να δείξουμε στους συνανθρώπους μας είναι η χριστιανική μας προσήλωση στο ΔΙΚΑΙΟ. Ένα δίκαιο που στο βάθος του είναι η μέγιστη καλοσύνη και αγάπη, διότι **«αύτη είναι η αγάπη, να περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού»** (Β΄ Ιωάν. 6). Κι αυτό δεν είναι άλλο από την καλοσύνη μας, όπως ορθά αποδίδεται στη ΝΔΜ: **«Σ΄ όλους να δείχνετε την καλοσύνη σας»**.

Υστερα από όλα τα παραπάνω, κανείς ας μην επικαλείται την «επιείκεια» με τη σημερινή λανθασμένη σημασία της, ούτε από τον Θεό ούτε από τους ανθρώπους, διότι τέτοια «επιείκεια» ούτε πρέπει ούτε μπορεί να δίνεται.

Αντίθετα, όπως μπορούμε άφοβα να επικαλούμαστε την ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ (δικαιοσύνη, αγαθότητα και καλοσύνη) του Θεού, οφείλουμε να δείχνουμε παρόμοια τη δική μας ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ (δικαιοσύνη, αγαθότητα και καλοσύνη) προς τους συνανθρώπους μας. **❶**

[*] Οι αρχαίοι Έλληνες είχαν προσωποποιήσει αυτή την αρετή και τη λάτρευαν ως θεότητα το ιερό της οποίας αναφέρει ο Πλούταρχος.

❶ Ευχαριστούμε για την βιβλιογραφική εξυπηρέτηση την Βιβλιοθήκη της Μονής των Ιησουιτών της Αθήνας.

ΕΛΛΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ (&)

ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ (1)

Από δημοσίευμα στην εφημερίδα «Ορθόδοξος Τύπος» (20-6-03) πληροφορηθήκαμε τα εξής:

«Η "Πανελλήνιος Ομοσπονδία Πολιτικού Προσωπικού του Υπουργείου Δημοσίας Τάξεως" απεφάσισε να καθιερώσει ως προστάτη άγιον του Σωματείου τον Όσιον Ιωάννην τον Ρώσον. Το σχετικόν αίτημα ενεκρίθη προσφάτως υπό της Δ.Ι. Συνόδου και έγινεν αποδεκτό από το Υπουργείο Δημοσίας Τάξεως. Εις συνεργασία μετά της Θρησκευτικής Υπηρεσίας της Ελληνικής Αστυνομίας οργανώθησαν λατρευτικά εκδηλώσεις προς τιμήν του θαυματουργού αγίου (...)»

Δεν γνωρίζουμε με ποια κριτήρια έγινε η εν λόγω επιλογή (προστάτης των ένστολων του Υπουργείου έχει οριστεί ο άγιος Αρτέμιος με το Π.Δ. 398/87 και το Πυροσβεστικό Σώμα έχει προστάτες τούς "Τρεις Παίδας εν τη καμίνω") ούτε

κατά πόσον ρωτήθηκε περί αυτού ο ίδιος ο όσιος Ιωάννης... Επιμένουμε εντούτοις στην απορία μας πόσο είναι ορθό τα διάφορα Σωματεία να διορίζουν διαφόρους αγίους ως ΠΡΟΣΤΑΤΕΣ τους – μάλιστα δε με την έγκριση της Ιεράς Συνόδου και εν προκειμένω του Υπουργείου. Ανάθεση καθηκόντων μπορούν να κάνουν οι κ.κ. Υπουργοί και Μητροπολίτες στους υφισταμένους τους, ποτέ όμως σε Αποστόλους, Αγίους, Αγγέλους κ.λπ.

Επίσης, εξ όσων γνωρίζουμε, στη χριστιανική θρησκεία "λατρευτικά εκδηλώσεις" απευθύνονται ΜΟΝΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ. Τουλάχιστον έτσι δίδαξε ο Χριστός: «**Κύριον τον Θεόν σου θέλεις προσκυνήσει, και ΑΥΤΟΝ ΜΟΝΟΝ θέλεις λατρεύσει**» (Λουκ. 4/8/8). **✠**

Βλέπε σχετικό σχόλιο στο τεύχος Ιαν.-Φεβ. 2001/Παράρτημα «**Νέα και Παλαιά**» – Υπάρχει στο Internet στη σελίδα www.tyxikos.gr/01-1-a4.html).

ΟΡΙΣΤΗΚΕ ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ (2)

Ο κατάλογος των "κατ' ανάθεσιν" πολιούχων ή προστατών αγίων είναι μεγάλος και δύσκολο να καταγραφεί πλήρως. Ο άγιος **Μηνάς** έχει οριστεί

προστάτης των γεωργών, ποιμένων, ξενιτεμένων και ανύπαντρων γυναικών. Ο άγιος **Τρύφωνας** προστάτης των αμπελουργών, ο άγιος **Νικόλαος** προστάτης

των ναυτικών, ο άγιος **Γεώργιος** προστάτης του Στρατού, αν και τα διάφορα σώματα έχουν και ιδιαίτερους προστάτες (π.χ. το Πυροβολικό την αγία **Βαρβάρα**, η Πολεμική Αεροπορία τον αρχάγγελο **Μιχαήλ** κ.ο.κ.), ο άγιος **Ιωάννης ο Ελεήμονας**, προστάτης των Ιπποτών, η αγία **Γλυκερία** των Λουκουμοπαραγωγών Σύρου, ο άγιος **Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης**, προστάτης των δικηγόρων και δικαστών κ.λπ.

Αλλά πού οφείλεται αυτό το έθιμο, που βεβαίως δεν είναι μόνο ελληνικό; Ο Φιλόλογος-Λαογράφος κ. **Χρυσάνθος Στ. Κυπριανού** μας πληροφορεί:

«Βασικό στοιχείο που ρύθμιζε από τα πανάρχαια χρόνια τη θρησκευτική μας ζωή είναι η πίστη πως οι δυνάμεις του καλού υπερσχύουν στην αδιάκοπη πάλη με τις σκοτεινές δυνάμεις. (...) Από εδώ απορρέουν οι σημερινές αντιλήψεις για προστάτες αγίους, βασισμένες στη ζωή και στο μαρτύριο τους, γνωστά από τα συναξάρια, την υμνογραφία, τις παραδόσεις κι άλλες πηγές που αποτελούν τον αγιολογικό κλάδο της Λαογραφίας. Κυρίαρχη μορφή θαυματουργού-αγαθοεργού αγίου, στην αρχή του χειμώνα είναι ο άγιος Νικόλαος, άγιος των ναυτικών, των γεωργών, των ποιμένων, των ξενιτεμένων, των ορφανών και των φτωχών, άγιος υπεράνθρωπος και παγκόσμιος, η αγία Βαρβάρα η μεγαλομάρτυς, ο κατ' εξοχήν ασκητικός άγιος Σάββας, ο άγιος Ελευθέριος προστάτης κάθε έννοιας ελευθερίας, ο ζωόφιλος άγιος Μόδεστος, η αγία Αναστασία η Φαρμακολύτριά. Τους επικαλούμαστε να επέμβουν προ-

ληπτικά ή θεραπευτικά για κάθε ασθένεια κι ιδιαίτερα να συμπαρασταθούν στα θανάτικα, δηλαδή στις επιδημίες, που δυσκολεύεται να καταπολεμήσει η επιστήμη: – την πανώλη ο άγιος Χαράλαμπος, τις επιδημικές αρρώστιες των παιδιών και πιο ειδικά την ευλογιά η δυναμική και καλλίνικος αγία Βαρβάρα, τις αρρώστιες γενικά ο άγιος Αθανάσιος, ο άγιος Σάββας κι η αγία Αναστασία, τα εξανθήματα και τον πόνο των ματιών ο άγιος Σπυρίδωνας. Για τις ασθένειες των ζώων ο άγιος Μόδεστος κι ο άγιος Βλάσιος. Για το αγαθό της μόρφωσης οι τρεις Ιεράρχες Βασίλειος ο μέγας, Γρηγόριος ο θεολόγος κι ο κλεινός Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Για την ευτοκία και την ευτεκνία ο άγιος Στέφανος, η αγία μητέρα της Θεοτόκου Άννα που εμφανίζεται στην εικονογραφία βρεφοκρατούσα, κι ο άγιος Ελευθέριος για την απελευθέρωση. Από τη φτώχεια ο αγαθός Καππαδόκης άγιος Βασίλειος, από την οργή των στοιχείων της φύσης (καταιγίδες, φωτιά, χαλάζι) ζητούμε προστασία· είναι η αγία Αγαθή από τον κεραυνό και τη φωτιά, η αγία Βαρβάρα από τη φωτιά, επίσης ο άγιος Νικόλαος από τις καταιγίδες. Στη μοίρα του θανάτου χρειαζόμαστε συμπάρσταση – βοηθοί εδώ οι τρεις άγιοι του Ιανουαρίου με τις συνεχόμενες γιορτές άγιος Αντώνιος, άγιος Αθανάσιος, άγιος Ευθύμιος· κι ακόμα ο άγιος Σπυρίδωνας κι ο άγιος Σάββας θεραπευτικός και νεκρολατρευτικός. Τέλος χρειαζόμαστε αρωγή για την καρποφορία και την ευφορία της γης· εδώ η γιορτή της Παναγίας (της Υπαπαντής που από δεσποτική γιορτή επέχει στη συνείδηση του λαού μας θέση θεομητορικής), του Μικρασιάτη αγίου Πολύκαρπου, του αγίου Βλασίου, της αγίας Ανθούσας.» [Κυπριακή εφημερίδα «Χαραυγή» 24-11-02].

Επίσης ο κ. **Σπ. Ζεχερλής** εξηγεί:

«Είναι σ' όλους γνωστό ότι οι αρχαίοι

Έλληνες, είχαν για κάθε επάγγελμα και μια θεότητα. Αργότερα, όταν οι πρόγονοί μας ασπάσθηκαν το Χριστιανισμό, στη θέση των αρχαίων θεών και ηρώων τοποθέτησαν τους αγίους και απέδωσαν σ' αυτούς τις ιδιότητες που είχαν πρωτύτερα οι επιμέρους θεότητες. Αντί λοιπόν για το Δία, στις κορυφές των βουνών τοποθέτησαν τον Προφήτη Ηλία. Οι Κοσμάς και Δαμιανός διαδέχθηκαν τους Διόσκουρους, ο Άγιος Νικόλαος έγινε προστάτης των θαλασσινών, ο Άγιος Γεώργιος θεός της στάνης και άλλοι άγιοι φύλακες και προστάτες για τις αρρώστιες και τα πάθη. Με τον τρόπο αυτό η αγία Βαρβάρα έγινε προστάτης των παιδιών κατά της ευλογιάς, ο άγιος Μόδεστος προστάτης των μεγάλων ζώων και γενικά, σε κάθε περίπτωση, ο πιστός επικαλείται ειδικά τον άγιο που πιστεύει ότι έχει τη δύναμη να τον βοηθήσει.

Απ' όσα αναφέρθηκαν ως εδώ, φαίνεται καθαρά ότι ο Χριστιανισμός, ως αληθινή θρησκεία που είναι, σάρωσε εύκολα τον ειδωλολατρισμό, αλλά οι μικρότεροι θεοί αντιστέκονται με πείσμα ως τις μέρες μας.

Στη συνέχεια ο κ. Ζεχερλής εξηγεί με ποιο τρόπο η Εκκλησία ανέχθηκε κάποια ειδωλολατρικά έθιμα, –πρακτική με την οποία βέβαια δεν συμφωνούμε– και καταλήγει:

Μ' αυτό τον τρόπο πολλές γιορτές των τελευταίων χρόνων της μεταγενέστερης αρχαιότητας μπήκαν στο χριστιανικό εορτολόγιο, αφού όμως προσαρμόστηκαν πρώτα στις παραδόσεις και στο Τυπικό της θρησκείας μας. Έτσι επίσης κατάφερε η Εκκλησία να καταργήσει πολλές ειδωλολατρικές

γιορτές, όπως Σατουρνάλια, Βρουμάλια, Καλάνδραι κ.λ.π. καθιερώνοντας, στις αντίστοιχες ημερομηνίες, μεγάλες δεσποτικές γιορτές. Στη γιορτή των γενεθλίων του Μίθρα π.χ. που γινόταν στις 25 Δεκεμβρίου καθιερώθηκε η γιορτή της Γέννησης του Χριστού, από το 354 μ.Χ. Ακόμη, πολλά έθιμα και συνήθειες των αρχαίων η Εκκλησία μας τ' ανέχθηκε σιωπηρά, όπως τη χαρτοπαίξια στην αρχή του χρόνου, τα κάλαντα, την ανταλλαγή δώρων με την ευκαιρία του νέου χρόνου κ.λ.π.» [Ανακοίνωση στο ΣΤ' Συμπόσιο Λαογραφίας του Βορειοελλαδικού Χώρου].

Δεν έχει δίκιο λοιπόν ο Πρύτανης του Παν/μίου Αθηνών κ. Μπαμπινιώτης όταν διαμαρτύρεται («ΤΟ ΒΗΜΑ» 3-8-03), επειδή κάποιοι Νεοέλληνες διεκδικούν τα "δικαιώματά" τους στην παγανιστική λατρεία των προγόνων τους. Αναμφίβολα υπήρξαν σοβαρές εκκλησιαστικές προσωπικότητες που προσπάθησαν και εν πολλοίς κατόρθωσαν να συλλέξουν από το αρχαιοελληνικό πνεύμα σημαντικά στοιχεία, ο λαός, όμως –και μαζί του οι εκάστοτε κυβερνήσεις (από το αρχαίο Βυζάντιο μέχρι τη σημερινή του κ. Σημίτη)– προτίμησαν να ακολουθήσουν την εύκολη οδό της "μετονομασίας" βαπτίζοντας τα ειδωλολατρικά έθιμα με χριστεπώνυμα επίθετα και μεταφέροντας την αρχαία λατρεία σε αγίους του νέου εορτολογίου.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι νεοπαγανιστές συνάνθρωποί μας πλανώνται φοβερά στις επιλογές τους, μήπως όμως είναι περισσότερο ειλικρινείς από πολλούς άλλους που ενώ ζουν "ειδωλολατρικώς" επιμένουν να ονομάζονται "χριστιανοί"; ❶

ΠΟΙΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΚΑΚΟ;

Σε κάποιο κολλέγιο του εξωτερικού, υπήρχε ένας καθηγητής με φήμη για την εχθρότητά του προς τη χριστιανική πίστη. Στο πρώτο μάθημα κάθε εξαμήνου, ρωτούσε εάν υπήρχε ανάμεσα στους φοιτητές κάποιος Χριστιανός, και επιχειρούσε να χλευάσει την πίστη του.

Μια φορά που έκανε την ίδια ερώτηση, ένας νέος σήκωσε το χέρι του.

Ο καθηγητής ρώτησε, **«Νεαρέ μου, δημιούργησε ο Θεός τα πάντα;»** Εκείνος απάντησε, **«Ναι κύριε!»** Ο καθηγητής αποκρίθηκε, **«Εάν ο Θεός δημιούργησε τα πάντα, τότε έκανε και το κακό».** Ο σπουδαστής δεν ήξερε πώς ν' απαντήσει και ο καθηγητής αισθάνθηκε ευτυχής που σύμφωνα με τη γνώμη του απέδειξε για άλλη μια φορά ...ότι η χριστιανική πίστη ήταν ένας μύθος.

Τότε ένας άλλος φοιτητής σήκωσε το χέρι του και είπε, **«Μπορώ να σας ρωτήσω κάτι, κύριε;»**

«Ναι, μπορείτε», αποκρίθηκε ο καθηγητής. Ο νεαρός άνδρας στάθηκε και είπε **«Κύριε, υπάρχει το κρύο;» «Φυσικά υπάρχει. Τι ερώτηση είναι αυτή; Δεν έχεις νιώσει ποτέ το κρύο;»** απάντησε ο καθηγητής.

Ο νεαρός απάντησε, **«Στην πραγματικότητα, κύριε, το κρύο δεν υπάρχει. Εκείνο που θεωρούμε κρύο στην πραγματικότητα είναι η απουσία της θερμότητας. Το απόλυτο μηδέν είναι όταν δεν υπάρχει απολύτως καθόλου θερμότητα, αλλά το κρύο δεν υπάρχει πραγματικά. Απλά εμείς έχουμε δημιουργήσει τον όρο για να περιγράψουμε πώς αισθανόμαστε όταν δεν υπάρχει θερμότητα».**

Ο νέος συνέχισε, **«Κύριε, υπάρχει σκοτάδι;»** Άλλη μια φορά ο καθηγητής αποκρίθηκε, **«Φυσικά υπάρχει».** Και πάλι ο σπουδαστής απάντησε, **«Στην πραγματικότητα κύριε το σκοτάδι δεν υπάρχει. Το σκοτάδι είναι μόνο η απουσία του φωτός. Το σκοτάδι είναι ένας όρος που έφτιαξαν οι άνθρωποι για να περιγράψουν τι συμβαίνει όταν δεν υπάρχει καθόλου φως».**

Τέλος, ο φοιτητής ρώτησε, **«Κύριε, υπάρχει το κακό;»** Ο καθηγητής αποκρίθηκε, **«Φυσικά. Έχουμε βιασμούς, δολοφονίες και βία παντού στον κόσμο. Αυτά τα πράγματα είναι κακά».** Ο σπουδαστής απάντησε, **«Στην πραγματικότητα, κύριε, το κακό δεν υπάρχει. Το κακό είναι απλά η απουσία του Θεού. Το κακό είναι ένας όρος που φτιάξαμε εμείς οι άνθρωποι για να περιγράψουμε την απουσία του Θεού. Ο Θεός δεν δημιούργησε το κακό. Το κακό δεν είναι όπως η αλήθεια ή η αγάπη, που υπάρχουν ως αρετές όπως η θερμότητα ή το φως. Το κακό είναι απλά η κατάσταση όπου δεν είναι παρών ο Θεός, όπως το κρύο χωρίς τη θερμότητα ή το σκοτάδι χωρίς το φως».**

Και ο καθηγητής δεν είχε να απαντήσει τίποτα...

[Από συνεργάτη]

ΕΧΕΤΕ ΕΠΙΣΚΕΦΘΕΙ ΤΟΝ «ΤΥΧΙΚΟ» ΣΤΟ INTERNET ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ;

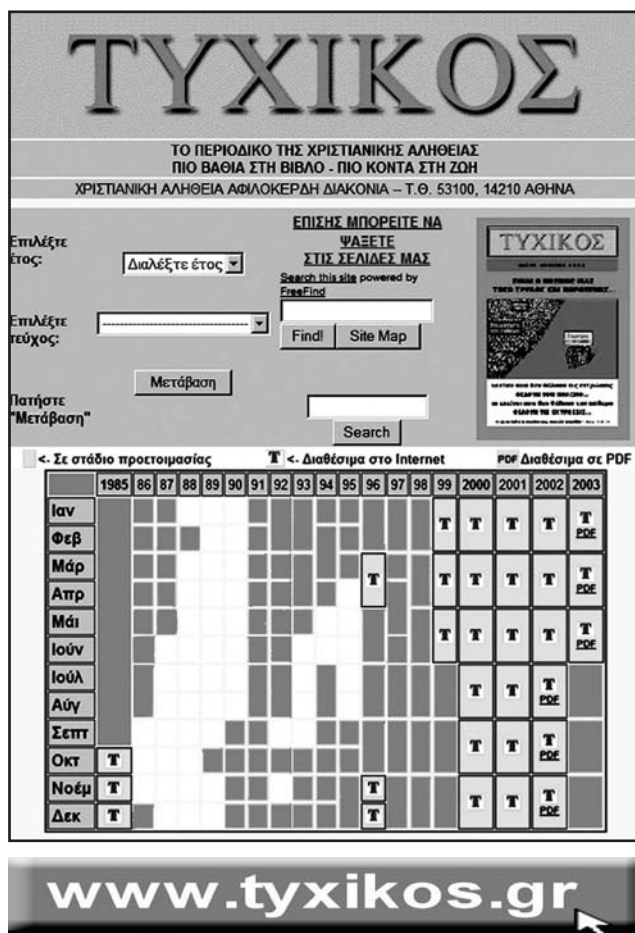
Από τα πρώτα έντυπα που εκμεταλλεύτηκαν τη νέα τεχνολογία του διαδικτύου (internet) ο «ΤΥΧΙΚΟΣ» έχει να προσφέρει στους επισκέπτες του όχι μόνο την ύλη αρκετών τευχών, αλλά επίσης και μηχανές εύρεσης λέξεων που σας οδηγούν στην κατάλληλη σελίδα όπου αναφέρεται κάτι σχετικό με το θέμα ή το εδάφιο που ψάχνετε.

Γίνεται προσπάθεια να προστεθούν ακόμη περισσότερα τεύχη, ώστε σε λίγο διάστημα να υπάρχει στη διάθεσή σας **ΟΛΗ Η ΥΛΗ** του περιοδικού (**17 ΧΡΟΝΙΑ, 175 ΤΕΥΧΗ, 3000 ΣΕΛΙΔΕΣ**). Τα τελευταία τεύχη υπάρχουν και σε μορφή PDF για να τα τυπώσετε στον εκτυπωτή σας στη φυσική τους μορφή).

Δεν είναι τόσο εύκολο όσο ακούγεται, όμως με τη βοήθεια του Θεού μπορεί και θα πραγματοποιηθεί.

Προσεύχεστε για τούτη τη διακονία και συστήστε τη σε άλλους Χριστιανούς. Στείλτε μας τις ηλεκτρονικές σας διευθύνσεις –και τις διευθύνσεις των φίλων σας– ώστε να σας ενημερώνουμε με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο για κάθε νέα έκδοση του περιοδικού.

Σας καλωσορίζουμε και σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία.

ΕΠΙΣΗΣ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΨΑΞΕΤΕ ΣΤΙΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΜΑΣ

Search this site powered by FreeFind

Find! Site Map

Μετάβαση

Search

Σε στάδιο προετοιμασίας

Τ < Διαθέσιμα στο Internet

PDF Διαθέσιμα σε PDF

	1985	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	2000	2001	2002	2003
Ιαν																T	T	T	T
Φεβ																T	T	T	T
Μάρ																T	T	T	T
Απρ																T	T	T	T
Μάι																T	T	T	T
Ιούν																T	T	T	T
Ιουλ																T	T	T	T
Αύγ																T	T	T	T
Σεπτ																T	T	T	T
Οκτ	T															T	T	T	T
Νοέμ	T															T	T	T	T
Δεκ	T															T	T	T	T

www.tyxikos.gr

ΟΛΕΣ ΟΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΜΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΝΤΑΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ